

NÉM KÍCH PHÙNG NIGHT ĐÌNH

NGUYÊN
TÁC
:
LA
QUÁN
TRUNG

Trần
Đình
Chiến
dịch

T A M
Q U O C
D I Ĕ N
N G H Ī A
L I Ĕ N
H O À N
H O A
- 6 -

Ném kích Phụng Nghi đình

TAM QUỐC DIỄN NGHĨA LIÊN HOÀN HỌA

TẬP 6

Nguyên tác: La Quán Trung

Lời: Hồ Nhạn, Từ Lương Sĩ

Tranh: Từ Chính Bình, Từ Chính Phương, Triệu Tam Đảo,

Người dịch: Trần Đình Chiên

(Đông A biên chính theo bản *Tam quốc diễn nghĩa*

do Phan Kế Bính dịch, Bùi Kỳ hiệu đính, NXB Phổ Thông, 1959-1960)

Tập 5 - "Vượt sông đánh Lưu Biểu" - thuật lại cuộc chiến giữa Viên Thiệu với Công Tôn Toản và giữa Tôn Kiên với Lưu Biểu.

Tập "Ném kích Phụng Nghi đình" này kể về việc Đổng Trác ngày càng lộng quyền, lũng đoạn triều chính. Tư đồ Vương Doãn dùng Điêu Thuyền ly gián Đổng Trác với Lã Bố, khiến Lã Bố ra tay giết Đổng Trác.

Tập 7 - "Nhập Tràng An" - kể về dư đảng của Đổng Trác là Lý Thôi, Quách Dĩ hưng binh làm loạn, giết Tư đồ Vương Doãn.

[586] Đêm khuya, trăng sáng, Tư đồ Vương Doãn trong lòng buồn bã việc triều
chính chồng gậy ra vườn sau, đứng cạnh bụi trà mi mà khóc.

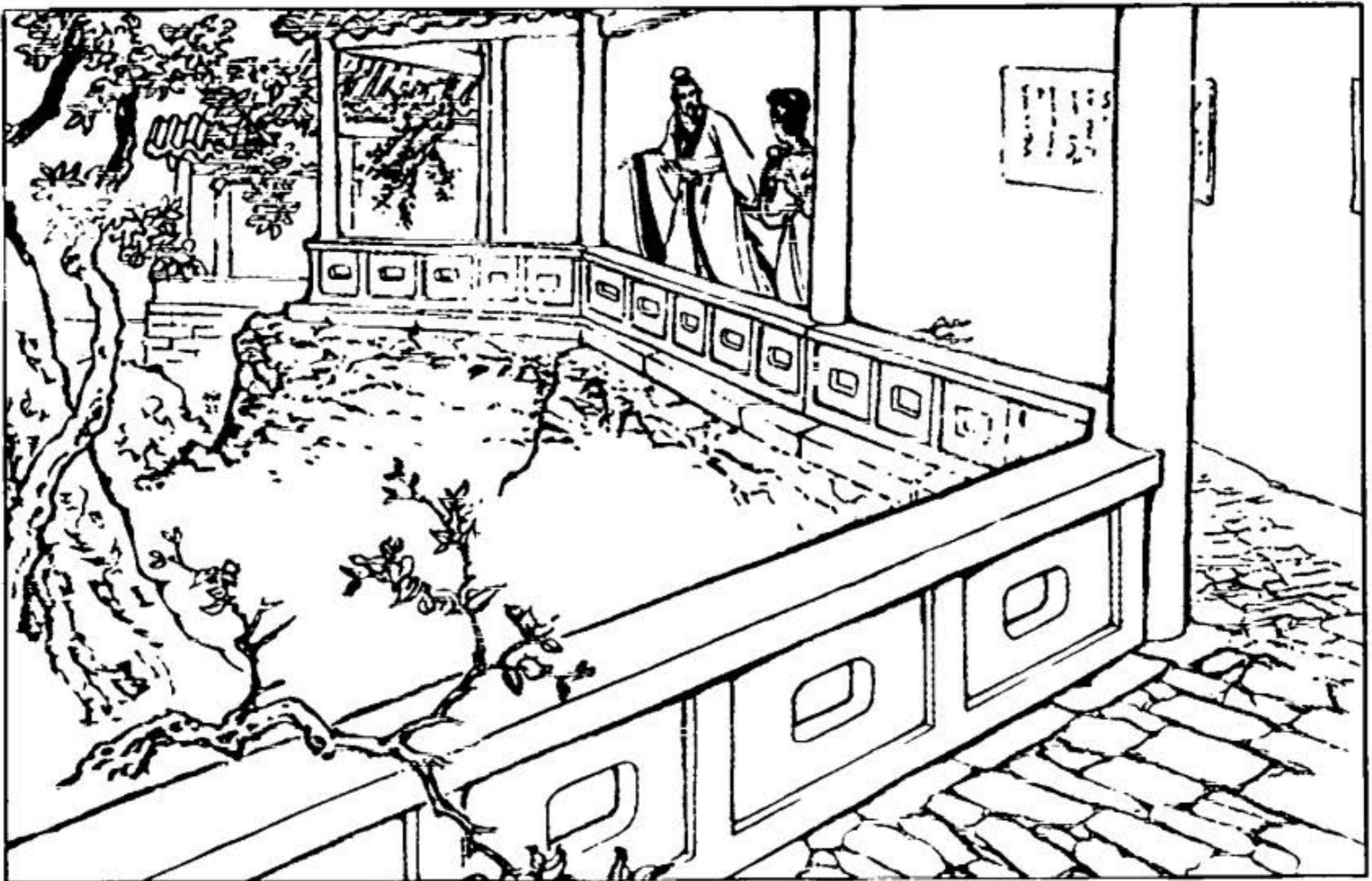
[587] Chợt nghe có tiếng người thở dài bên Mẫu Đơn đình, rón rén lại xem, thì ra là con hắt trong phủ, tên Điêu Thuyền.

[588] Điêu Thuyền từ nhỏ được dạy múa dạy hát. Bây giờ tuổi đã mười sáu, tài sắc đủ cả, lại được Doãn thương yêu như con đẻ. Doãn đứng nghe một hồi rồi quát hỏi: "Con này đã có tư tình gì đây?"

[589] Điêu Thuyền vội quỳ xuống thưa: "Gần đây cha mặt thảm mày chau, tất có việc lớn nhưng không dám hỏi. Chiều nay lại thấy cha ưu tư nên con cũng buồn rầu. Nếu cha có việc gì sai khiến, con dù chết cũng không dám từ!" Doãn chợt nghĩ ra một kế, đập gậy xuống đất mà than: "Ai ngờ cơ đồ nhà Hán lại ở trong tay mày!"

[590] Rồi Doãn bảo Điêu Thuyền theo mình tới nhà gác.

[591] Đến nơi, Vương Doãn đuổi hết tỳ thiếp ra, dắt Thuyền lên sập ngồi rồi thụp xuống lạy: “Con hãy thương lấy sinh dân thiên hạ nhà Hán!” Nói rồi khóc như suối chảy. Thuyền đáp: “Vừa rồi con đã thua, cha có việc gì sai khiến, đâu chết con quyết không từ!”

[592] Doãn nói: “Đổng Trác sắp cướp ngôi, cả triều không ai nghĩ được kế gì. Nó lại có con nuôi là Lã Bố, sức khỏe lạ thường. Chúng đều là tuồng hiếu sắc. Nay ta muốn gả con cho Bố, sau lại dâng cho Trác. Con ở trong tùy tiện lập kế lý gián bố con nó, khiến cho Bố giết Trác. Con nghĩ thế nào?” Điêu Thuyền thuận theo.

[593] Hôm sau, Doãn sai người đem viên ngọc minh châu quý nhất trong nhà ra nhờ thợ khéo chế một cái mū kim quan rồi đem tặng cho Lã Bố. Người ấy về báo: "Lã Bố mừng lắm, nói ngày mai sē đến cảm tạ!"

[594] Hôm sau, Lã Bố đến, Vương Doãn ra cửa rước vào hậu đường, mời ngồi lên trên. Bố nói: "Tôi chỉ là một tiểu tướng ở phủ, sao dám ngồi trên đại thần?" Doãn cười đáp: "Nay trong thiên hạ chỉ có tướng quân xứng danh anh hùng, tôi không luận tước vị mà là kính cái tài của tướng quân đó!"

[595] Vương Doãn khẩn khoản mời rượu, khen mãi cái đức của Đổng Trác, cái tài của Lã Bố. Bố cười vang, uống thỏa thích.

[596] Khi Bố ngà say, Vương Doãn đuổi bót đầy tớ ra ngoài rồi dặn: "Gọi con em nó ra đây!"

[597] Một lát, thị nữ đưa Điêu Thuyền vào. Lã Bố giật mình hỏi: "Người nào đây?"
Đoàn đáp: "Đó là con gái nhỏ của lão, tên là Điêu Thuyền. Nay lão được ơn tướng
quân hạ cổ, coi là chỗ chí thân nên sai nó ra chào tướng quân!"

[598] Doān sai Điêu Thuyền rót rượu cho Lã Bố. Hai bên nhìn nhau đầu mày cuối mắt.

[599] Bố mời Điêu Thuyền ngồi cùng. Thuyền giả cách thận thùng, muốn lui vào trong. Doãn gọi lại: "Tướng quân là bạn chí thiết với ta. Con cứ ngồi, đừng ngại!"

[600] Thuyền khép nép ngồi bên cạnh Doān. Lā Bố hai mắt nhìn chòng chọc, không chuyển con ngươi. Doān bảo: “Lão vốn có ý cho nó hầu hạ tướng quân, làm tỳ thiếp, không biết tướng quân có bụng thương đến không?” Lā Bố vội đứng dậy bái tạ: “Nếu được như thế, tôi xin một đời làm khuyển mã báo đáp ơn sâu!”

[601] Tiệc tan, Vương Doãn nói: “Để lão chọn ngày lành tháng tốt đưa nó đến phủ tướng quân. Lão cũng muốn mời tướng quân nghỉ lại đây chơi nhưng sợ thái sư sinh nghi”. Lã Bố tạ đi tạ lại, cáo biệt Vương Doãn.

[602] Được mấy hôm, Vương Doãn gặp Đổng Trác trong triều, nhân lúc Lã Bố không ở cạnh bèn phục xuống lạy rằng: “Tôi muốn rước thái sư qua nhà dùng chén rượu, không biết thái sư có lòng hạ cổ chăng?” Đổng Trác đáp: “Tư đồ mời, ta tất sẽ đến!”

[603] Trưa hôm sau, Đổng Trác đến. Vương Doãn mặc áo đại triều ra đón, lạy hai lạy rồi mời vào nhà.

[604] Đổng Trác ngồi trên sảnh, tả hữu hơn trăm người mang giáo đứng hầu xung quanh. Vương Doãn nói: "Công đức của thái sư to lăm, Y Doãn, Chu Công cũng khó sánh bằng!" Đổng Trác đắc ý, cười lớn.

[605] Đến chiều, Đổng Trác ngà say, Vương Doãn lại mời vào nhà trong, Trác cho võ sĩ lui ra. Doãn bưng chung rượu nói: "Tôi xem thiên văn, thấy khí số nhà Hán đã hết, thái sư nên sớm lên ngôi!" Đổng Trác cười lớn: "Nếu mệnh trời về ta, tư đồ nên làm nguyên huân".

[606] Vương Doãn lại nói: "Trong nhà có một con hát, xin thái sư cho phép gọi ra hầu!" Đổng Trác gật đầu: "Được lắm!" Doãn sai thả rèm, đàn sáo vang lừng, Điêu Thuyền ở ngoài màn múa lượn dịu dàng, trông vào thực là ngoạn mục.

[607] Thuyền múa xong, Đổng Trác gọi vào. Thuyền bước tới, lạy hai lạy. Trác thấy dung nhan xinh đẹp thì hỏi: "Con bé này là thế nào?" Vương Doãn thưa: "Là con hát trong phủ, tên Điêu Thuyền".

[608] Vương Doãn sai Thuyền dâng rượu rồi đứng dậy thưa: "Tôi định dâng đứa con gái này lên, không biết thái sư có thu nạp không?" Đổng Trác vội đáp: "Thi ơn như thế, ta biết lấy gì báo đáp?" Doãn lại nói: "Được hầu thái sư là phúc của nó!"

[609] Vương Doãn lập tức sai người chuẩn bị xe đưa Điêu Thuyền đến tướng phủ. Trác đứng dậy cáo biệt. Doãn tiễn Trác đến tận phủ mới quay về.

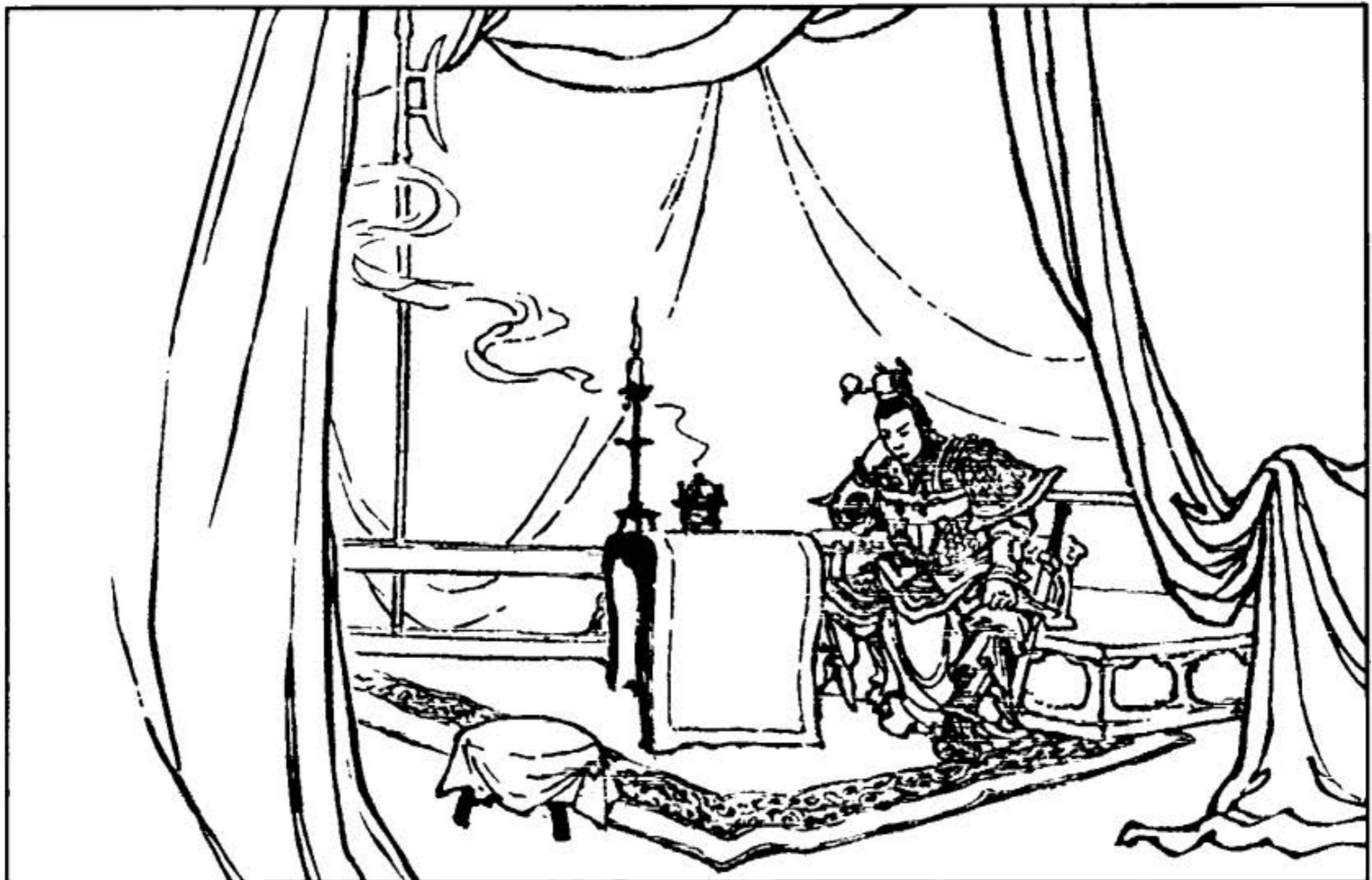
[610] Trên đường về, Doãn bị Lã Bố chặn lại hỏi: "Tư đồ đã gả Điêu Thuyền cho ta, sao đem dâng thái sư?" Vương Doãn đáp: "Nói chuyện ở đây không tiện, xin hãy qua bước lại nhà lão phu!"

[611] Bố theo Doãn về, Doãn giải thích: “Thái sư biết tiểu nữ được gả cho tướng quân thì đến coi mặt rồi nói hôm nay là ngày tốt, để đem Điêu Thuyền về gả cho Phụng Tiên. Thái sư đã nói thế, làm sao tôi sao dám trái ý?” Lã Bố bèn tạ lỗi: “Là tôi trót nghĩ nhầm, mai xin đem roi đến chịu tội!” rồi cáo biệt trở về.

[612] Vương Doãn tiễn Lã Bố đến cửa, lại nói: "Tiểu nữ có chút nő trang, đợi khi về
đến phủ tướng quân, tôi sẽ đem lại!" Lã Bố tạ rồi về.

[613] Sáng hôm sau, Lã Bố ở nhà nghe ngóng, chẳng thấy tin tức gì, trong lòng sốt ruột không yên. Gần đến trưa thì chạy vào tướng phủ.

[614] Người hầu nói đêm qua thái sư nghỉ cùng người hầu mới, bây giờ vẫn chưa dậy. Bố giận lắm, nhẹ bước đến buồng nằm của Đổng Trác, nhìn trộm qua cửa sổ.

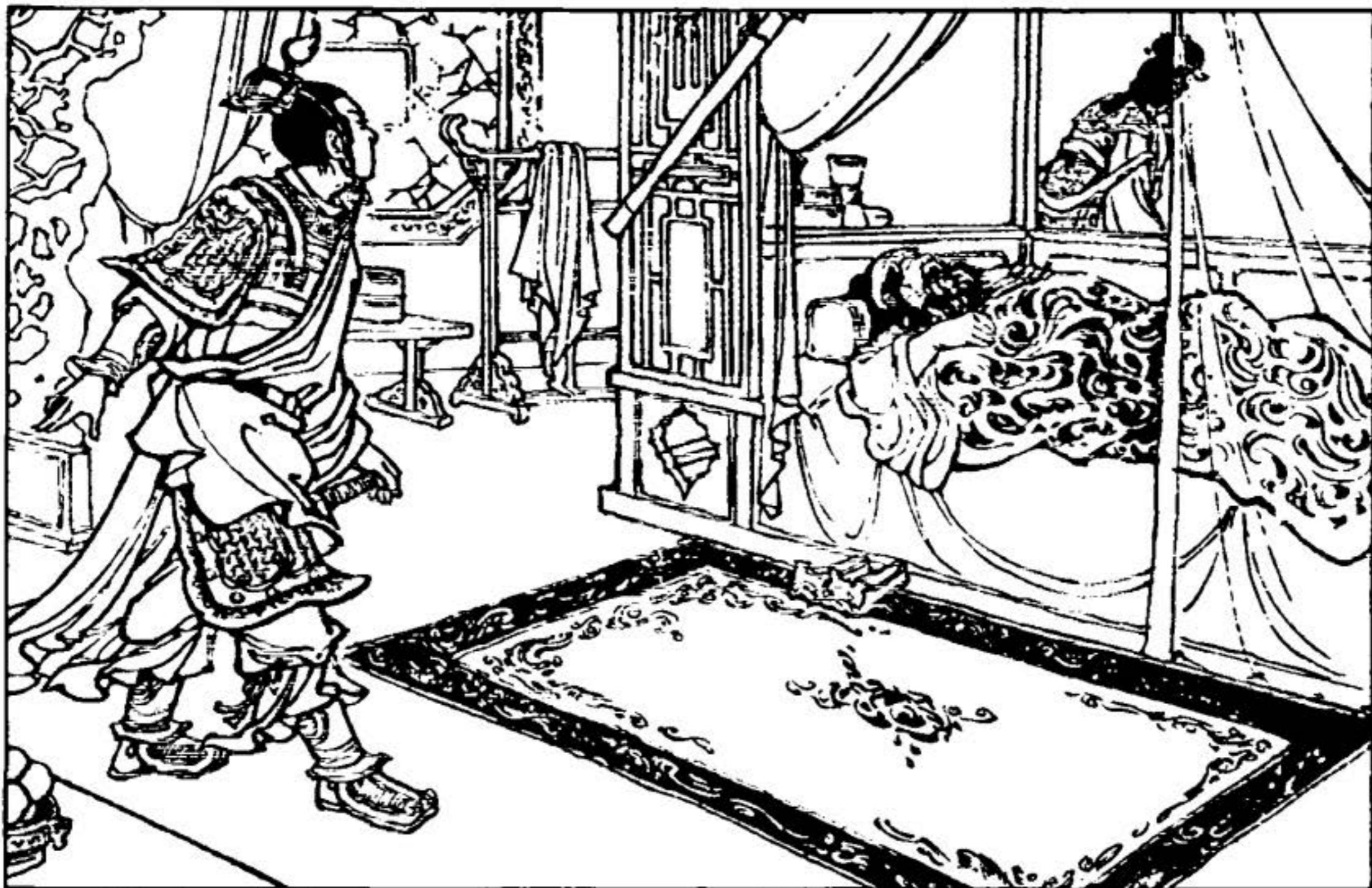
[615] Bấy giờ Điêu Thuyền đang chải đầu, thấy bóng người cao lớn in dưới ao sen thì biết là Lã Bố, bèn làm vẻ buồn bã, tay cầm khăn thỉnh thoảng nâng lên lau nước mắt.

[616] Lã Bô đứng nhìn Đìêu Thuyền một hồi lâu rồi lui ra.

[617] Được mây hôm, Đổng Trác khó ở, Điêu Thuyền hết lòng hầu hạ. Trác lại càng yêu quý hơn.

[618] Một hôm, Lã Bố vào thăm, gặp lúc Đổng Trác đang ngủ. Điêu Thuyền từ sau giường ló nửa người ra, thấy Bố thì đưa tay chỉ vào ngực rồi chỉ vào Đổng Trác, lại luôn tay gạt nước mắt. Bố cảm thấy ruột như tan nát.

[619] Trác nằm, hai mắt lim dim, thấy Lã Bố nhìn chòng chọc vào Điêu Thuyền ở sau lưng mình thì nổi giận mắng: "Mày gheo vợ yêu của tao à?" rồi sai tả hữu đuổi Bố ra, cấm từ rầy không được vào nhà trong.

[620] Lã Bố tức giận trở lui, gặp Lý Nho. Nho hỏi: "Sao Ôn hầu giận dữ, có việc gì không vừa ý chăng?" Lã Bố hậm hực đáp: "Thái sư khinh người thái quá!" rồi đi thẳng ra ngoài.

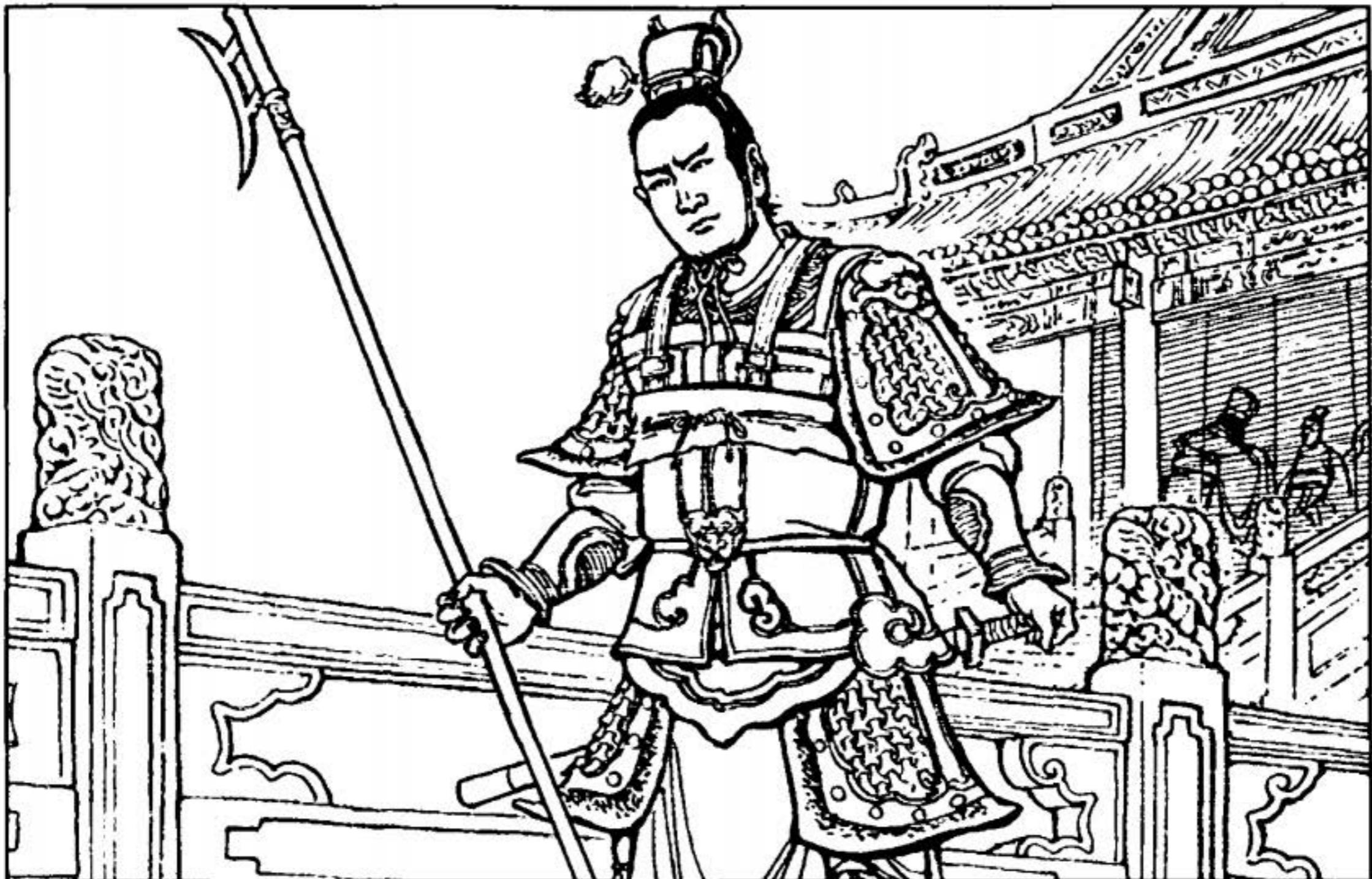
[621] Đổng Trác đang giận Lã Bố, thấy Lý Nho vào hỏi thì kể lại sự tình. Nho nói: "Thái sư muốn lấy thiên hạ, sao lại vì việc nhỏ mà trách mắng Ôn hầu. Nếu y thay lòng đổi dạ thì việc lớn chẳng hỏng mất sao?" Đổng Trác hỏi lại: "Giờ nên làm thế nào?"

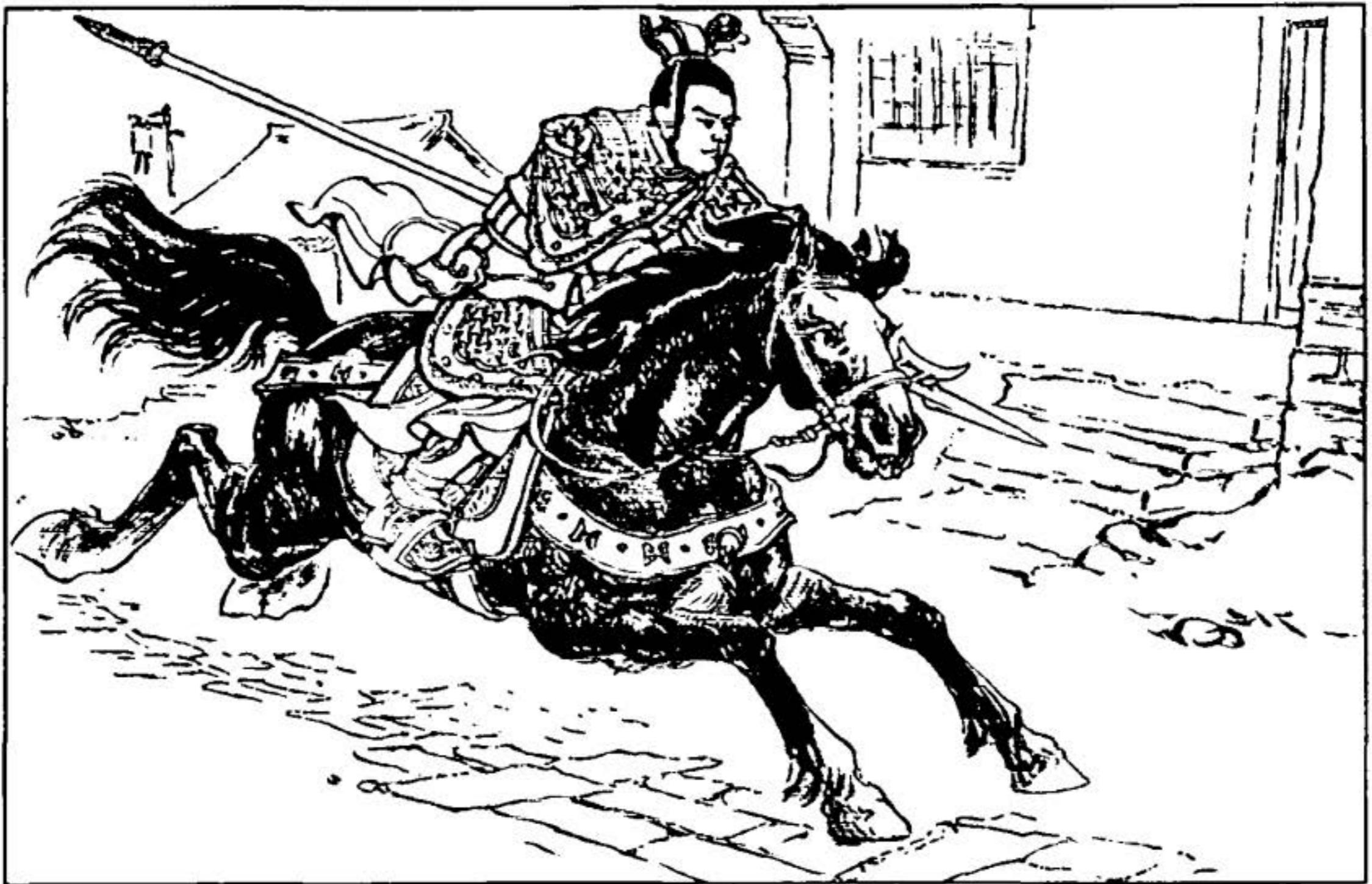
[622] Lý Nho nghĩ một hồi rồi đáp: “Sớm mai nên gọi y đến, cho vàng lụa rồi dùng lời ngọt mà vỗ về thì sẽ không có việc gì!” Trác gật đầu khen hay.

[623] Hôm sau, Đổng Trác gọi Lã Bố vào nhà trong, tặng cho mười cân vàng, mười
tấm gấm rồi bảo rắng: "Hôm qua trong cơn đau yếu, tinh thần hoảng hốt, có nói lỡ mấy
câu, người chờ để bụng!" Lã Bố lấy tạ rồi về.

[624] Bấy giờ, Lã Bố tuy kè cận Đổng Trác nhưng ruột gan lúc nào cũng vẫn vơ bên Điêu Thuyền. Một bữa, Trác vào cung bàn việc với vua, Bố mang kích theo hầu.

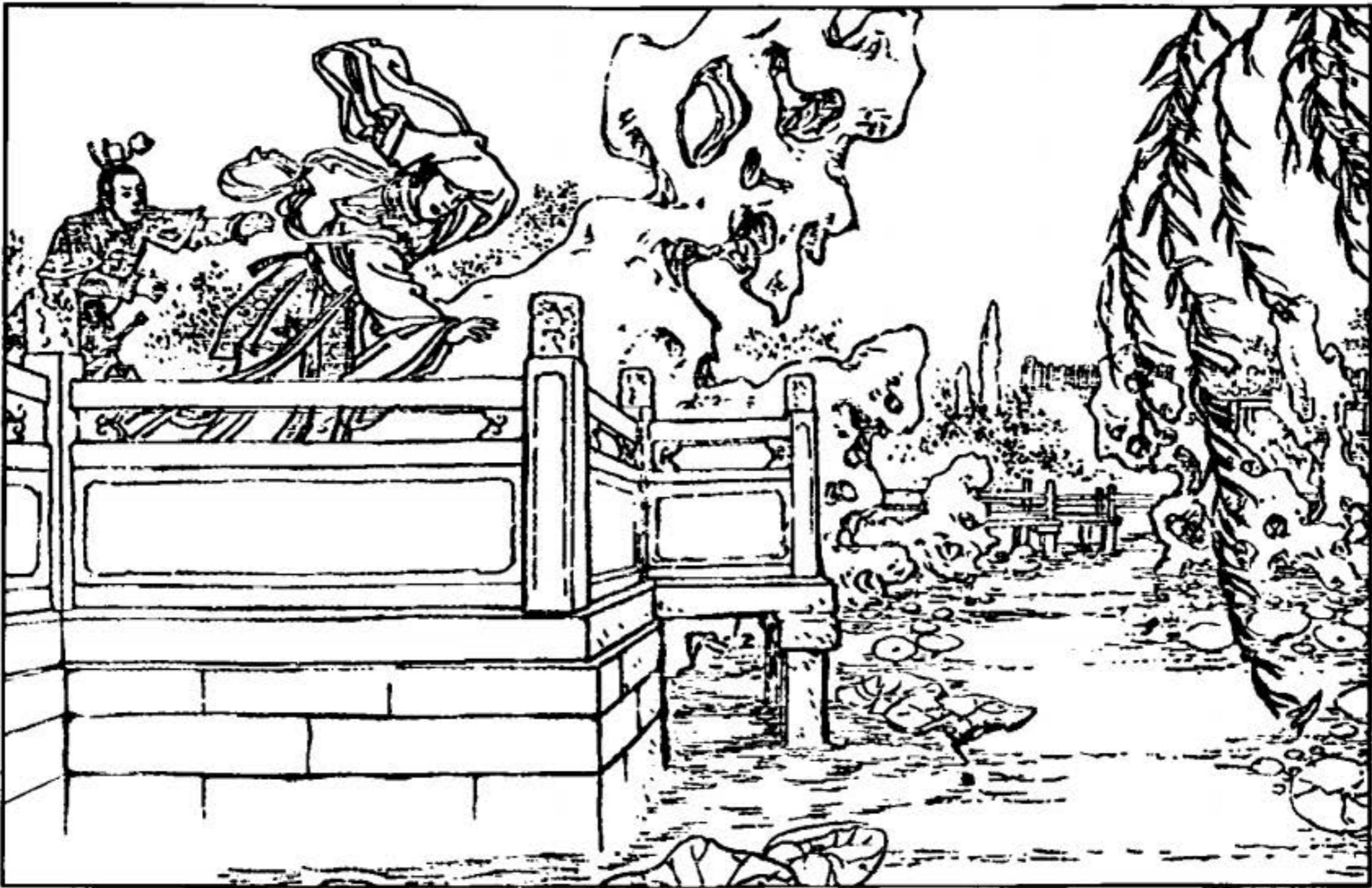
[625] Được một lát, Lã Bố lén ra cửa sau, về tướng phủ tìm Điêu Thuyền.

[626] Lã Bố vào thẳng hậu đường, Điêu Thuyền nói: "Chàng đến Phụng Nghi đình đợi thiếp". Bố lui ra.

[627] Một hồi sau, Điêu Thuyền rẽ hoa gạt liễu đi đến, chẳng khác gì tiên trên cung trăng. Thuyền khóc với Bố rằng: "Từ hôm được gả cho tướng quân thì mẫn nguyện lăm, không ngờ thái sư có lòng bất lương, làm ô nhục thiếp. Thiếp giận không chết đi được!"

[628] "Nhưng chỉ vì chưa gặp tướng quân để từ giã lần cuối nên còn nhịn nhục sống đến hôm nay. Nay được gặp, thế cũng là hả rồi! Thân nhơ nhuốc này không đáng thờ đấng anh hùng, xin được chết trước mặt chàng để tỏ lòng của thiếp". Nói xong định nhảy xuống ao sen.

[629] Lã Bố vội vàng giữ lại, an ủi rằng: “Bụng nàng ta đã hiểu. Kiếp này không lấy được nàng, ta quyết không phải là anh hùng!” Điêu Thuyền lại khóc: “Ở đây một ngày bằng một năm, xin chàng thương mà cứu lấy!”

[630] Lã Bố lại nói: "Ta lén đến đây, sợ lão tặc sinh nghi, phải đi ngay!" Điêu Thuyền nín lấy vạt áo nói: "Chàng sơ thằng giặc già như thế, thiếp chẳng mong có ngày thấy mặt trời nữa!" Lã Bố đáp: "Đừng vội vàng, để ta nghỉ cách!"

[631] Điêu Thuyền lại nói: "Khi xưa, thiếp đã nghe tiếng tướng quân lùng lẫy như sét bên tai, ai ngờ lại chịu dưới quyền áp chế của người khác!" Lã Bố thẹn đỏ mặt, đặt cây kích xuống, quay qua ôm lấy Điêu Thuyền.

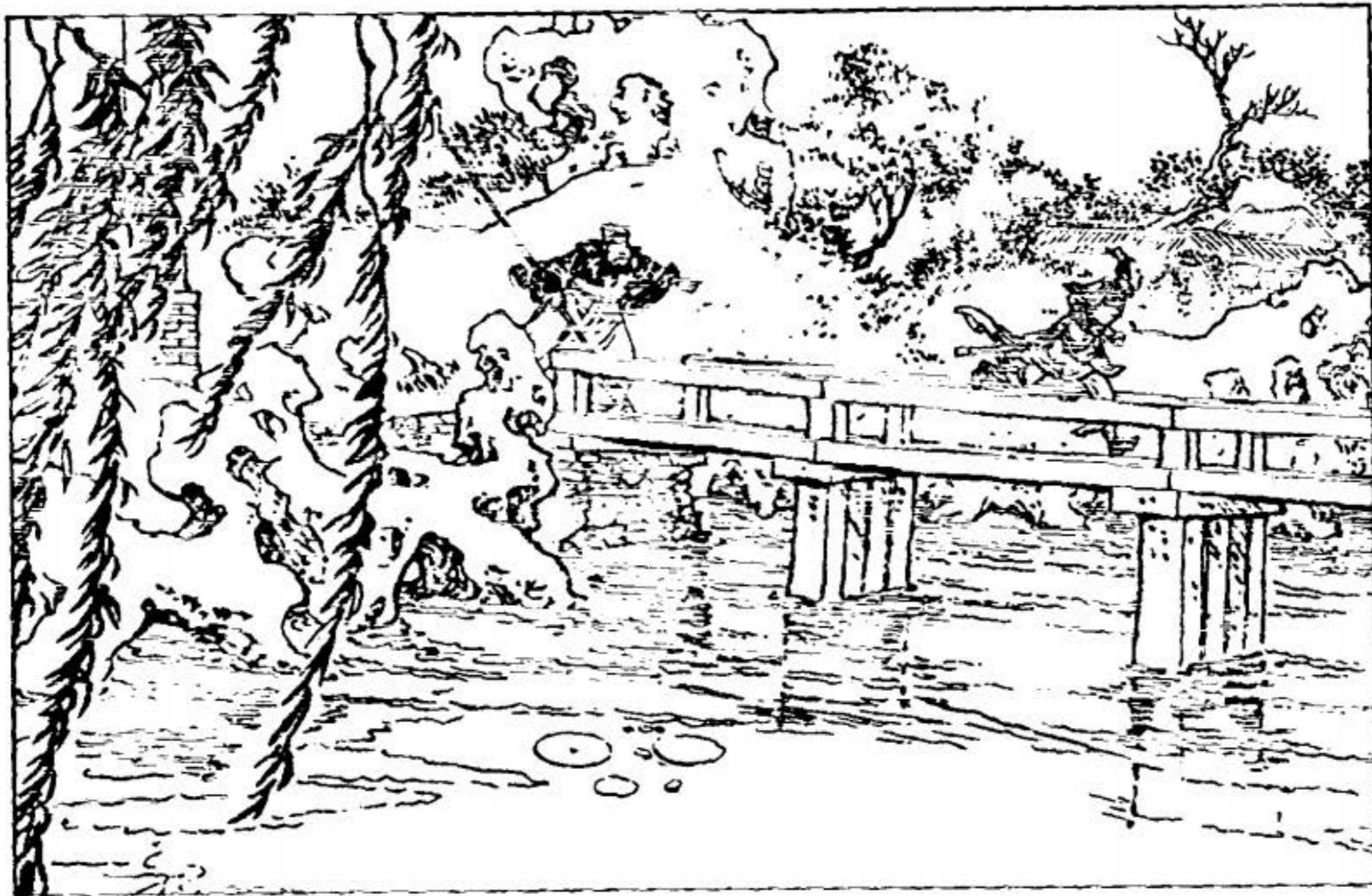
[632] Lại nói, Đổng Trác ở trên điện không thấy Lã Bố, trong bụng sinh nghi, vội lên xe về phủ. Thấy ngựa của Bố buộc ở trước cửa thì lo lắng hỏi lính canh: "Có thấy Lã Bố không?" Lính đáp: "Thưa, đã vào phủ rồi!"

[633] Trác vào thằng hậu đường, không thấy Bố, gọi Điêu Thuyền, cũng chẳng nghe đáp lời. Trác hỏi một thị nữ mới biết Điêu Thuyền ở vườn sau.

[634] Đổng Trác đến hậu viên, thấy cây họa kích dựng một bên còn Lã Bố và Điêu Thuyền đang đứng ở lan can Phụng Nghi đình thì quát lớn: “Nghịch tặc to gan!”

[635] Lã Bố thấy Đổng Trác thì cả sợ, buông Diêu Thuyền mà chạy. Trác vớ lấy ngọn họa kích đuổi theo.

[636] Đổng Trác to béo, đuổi không kịp bèn phóng kích theo, Bố gạt kích rơi xuống đất. Đến lúc Đổng Trác nhặt lại được thì Bố đã chạy xa.

[637] Lã Bố chạy ra cửa vườn, gặp Lý Nho, Nho gọi: "Sao Ôn hầu vội vã như thế?"
Lã Bố vừa chạy vừa đáp: "Thái sư định giết ta!"

[638] Lý Nho vội vàng vào vườn, muốn khuyên giải Đổng Trác. Đúng lúc ấy, Trác từ trong chạy ra. Hai người đụng vào nhau, ngã lăn ra đất.

[639] Lý Nho vội đỡ Đổng Trác dậy rồi hỏi: “Tôi vừa gặp Lã Bố, nó nói thái sư muốn giết nó nên hấp tấp vào đây khuyên ngăn. Chẳng may đúng phải thái sư, thật đáng tội chết!” Đổng Trác nói: “Không thể tha cho thằng nghịch tặc ấy, nó dám đùa bỡn thiếp yêu của ta!”

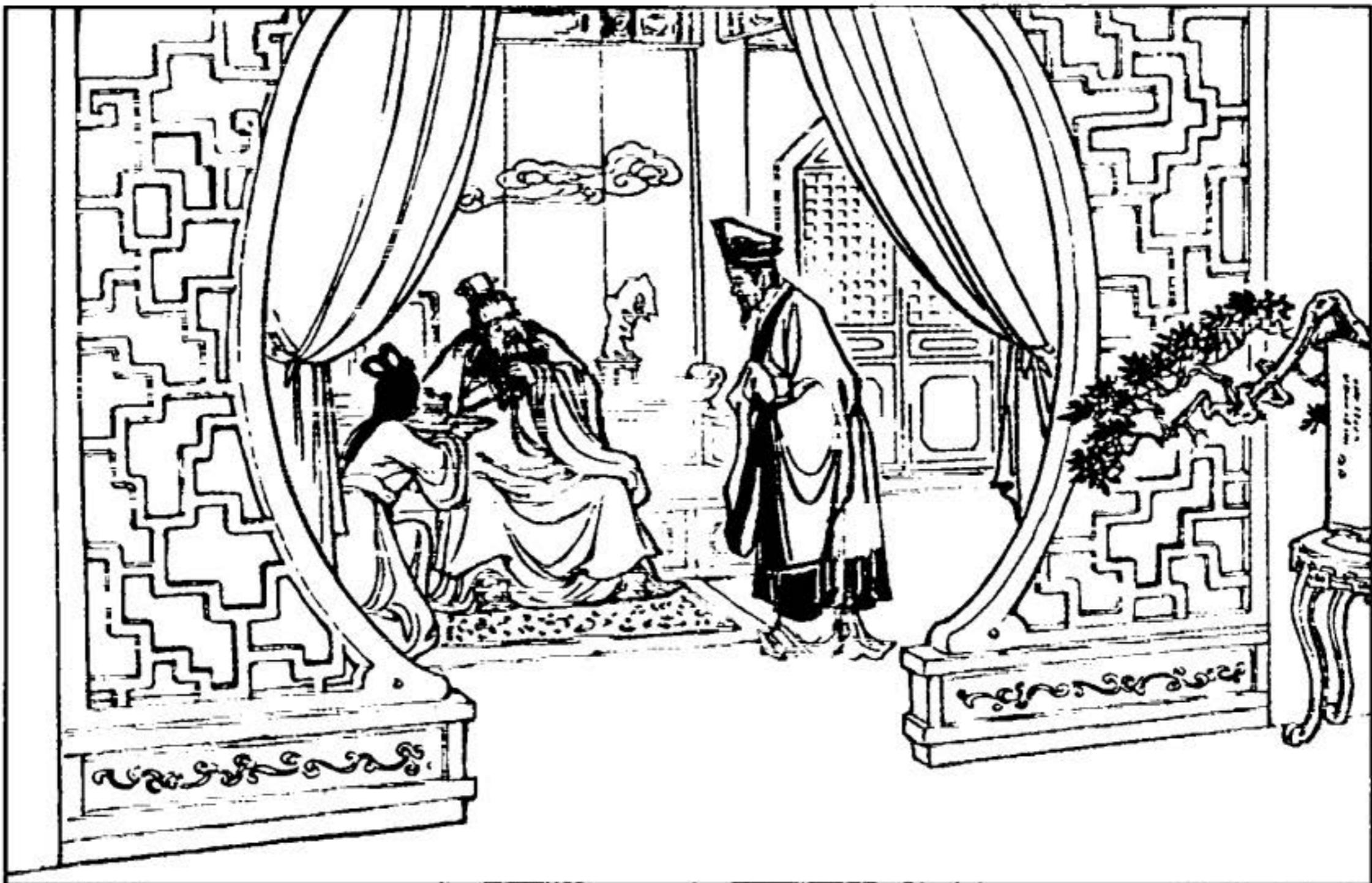
[640] Quay lại thư phòng, Lý Nho khuyên: "Điêu Thuyền chẳng qua là một đứa con gái, Lã Bố là mảnh tướng tâm phúc, nên nhân cơ hội này thưởng Điêu Thuyền cho Bố. Hắn tất cảm ân mà báo đức". Đổng Trác nói: "Ngươi nói cũng phải, để ta suy nghĩ xem!"

[641] Nho đi rồi, Trác hỏi Điêu Thuyền: "Sao mày có tư tình với Lã Bố?" Thuyền khóc mà đáp: "Thiép đang đứng xem hoa, Bố đột ngột ở đâu đến. Thiếp toan tránh, Bố cầm kích ép thiếp đến đình. Thiếp thấy nó có lòng bất lương, sợ bị xâm phạm nên định nhảy xuống ao tự tận nhưng nó ôm lấy. Đúng lúc ấy, thái sư đến cứu mạng!"

[642] Trác lại nói: "Tao đem mày gả cho nó, có thuận không?" Điêu Thuyền thất kinh, khóc ròng: "Thiếp đã vào hầu quý nhân, sao lại đem cho thằng ở? Thiếp thà chết chứ không chịu nhục này!" Vừa nói, vừa rút bảo kiếm trên tường toan tự vẫn. Đổng Trác vội ôm lấy mà an ủi: "Tao nói bốn đây mà, sao nỡ bỏ mày?"

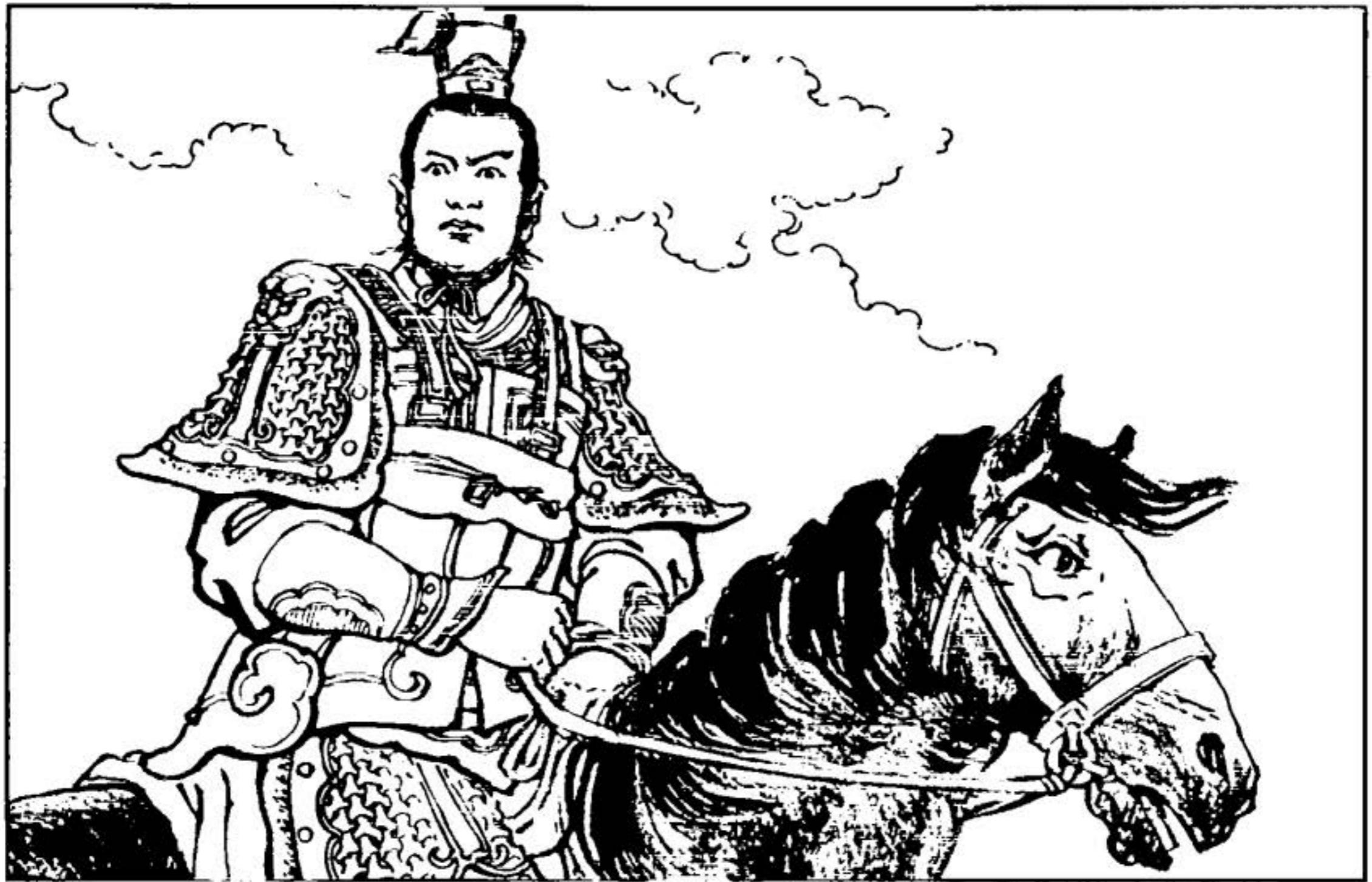
[643] Hôm sau, Lý Nho đến nói: "Hôm nay ngày tốt, xin thái sư đem Điêu Thuyền gả cho Lã Bố!" Đổng Trác đáp: "Ta và Lã Bố là danh phận cha con, không tiện tặng cho nó! Ta tha tội cho nó là đủ rồi, ngươi nên lựa lời an ủi!"

[644] Lý Nho trầm ngâm một hồi rồi nói: "Thái sư đừng để đàn bà làm mê hoắc". Đổng Trác nổi giận mắng: "Thế vợ mày, mày có đem cho nó không? Việc Điều Thuyền cầm nói nữa, nói tao chém!"

[645] Ngay hôm ấy, Đổng Trác đem Điêu Thuyền về Mỵ Ó. Trăm quan đều đi tiên. Điêu Thuyền ngồi trên xe, xa trông thấy Lã Bố đứng lẩn trong đám đông thì che mặt vờ bi thương. Lã Bố lòng như dao cắt.

[646] Xe đã đi xa, Lã Bố còn cầm cương ngựa đứng trên gò đất nhìn theo.

[647] Chợt Bố nghe Vương Doãn hỏi: “Mấy ngày gần đây tôi khó ở, không đi đâu nên chưa gặp tướng quân! Nay gượng đi tiễn thái sư, may sao lại gặp tướng quân ở đây, xin hỏi sao lại thở dài?” Lã Bố đáp: “Chỉ vì con ông đó thôi!” Vương Doãn lại hỏi: “Từ bấy đến giờ, nó vẫn chưa về với tướng quân sao?”

*Không ngờ thái sư làm
việc cầm thú như vậy!*

[648] Lã Bố than rằng: “Bị thằng giặc già ấy chiếm mất rồi!” Vương Doãn giả thắc kinh: “Không ngờ có chuyện ấy!” Lã Bố thuật lại đầu đuôi mọi việc, Doãn than: “Không ngờ thái sư làm việc cầm thú như vậy!”

[649] Vương Doãn mời Lã Bố về nhà, nói rằng: “Thái sư làm nhục con gái tôi, cướp vợ tướng quân, thật là khiến thiên hạ chê cười. Nhưng người ta không cười thái sư đâu mà cười tôi và tướng quân thôi!”

[650] Trầm ngâm một hồi, Doãn lại tiếp: "Tôi đã già, chẳng kể làm gì, chỉ tiếc tướng quân một đời anh hùng mà cũng phải chịu nỗi ô nhục này!" Lã Bố nổi giận, thét lớn: "Ta thè giết chết thằng giặc già này!"

[651] Vương Doãn vờ kinh hãi, bịt miệng Lã Bố mà can: "Xin tướng quân đừng nói liều, nhỡ ra liên lụy đến lão phu!"

[652] Lã Bố bỗng do dự: "Ta muốn giết thằng giặc ấy nhưng ngại rằng có tình cha con, sợ người đời sau chê cười!" Doãn nói: "Tướng quân họ Lã, thái sư họ Đổng, lúc ném kích ở hậu viên, thái sư có nghĩ đến tình cha con không?" Lã Bố vội quỳ xuống tạ rằng: "Trời! Không có tư đồ chỉ giáo, ta đã nghĩ làm rồi!"

[653] Vương Doãn thấy Lã Bố đã quyết ý giết Trác thì quỳ xuống nói rằng: "Nếu giúp nhà Hán, tướng quân mới thực là trung thần, để tiếng thơm trong sử xanh. Nếu giúp Trác, tiếng xấu truyền muôn đời! Nhưng tôi sợ việc lộ ra thì vạ to!" Lã Bố rút kiếm ra, cắt máu mà thề.

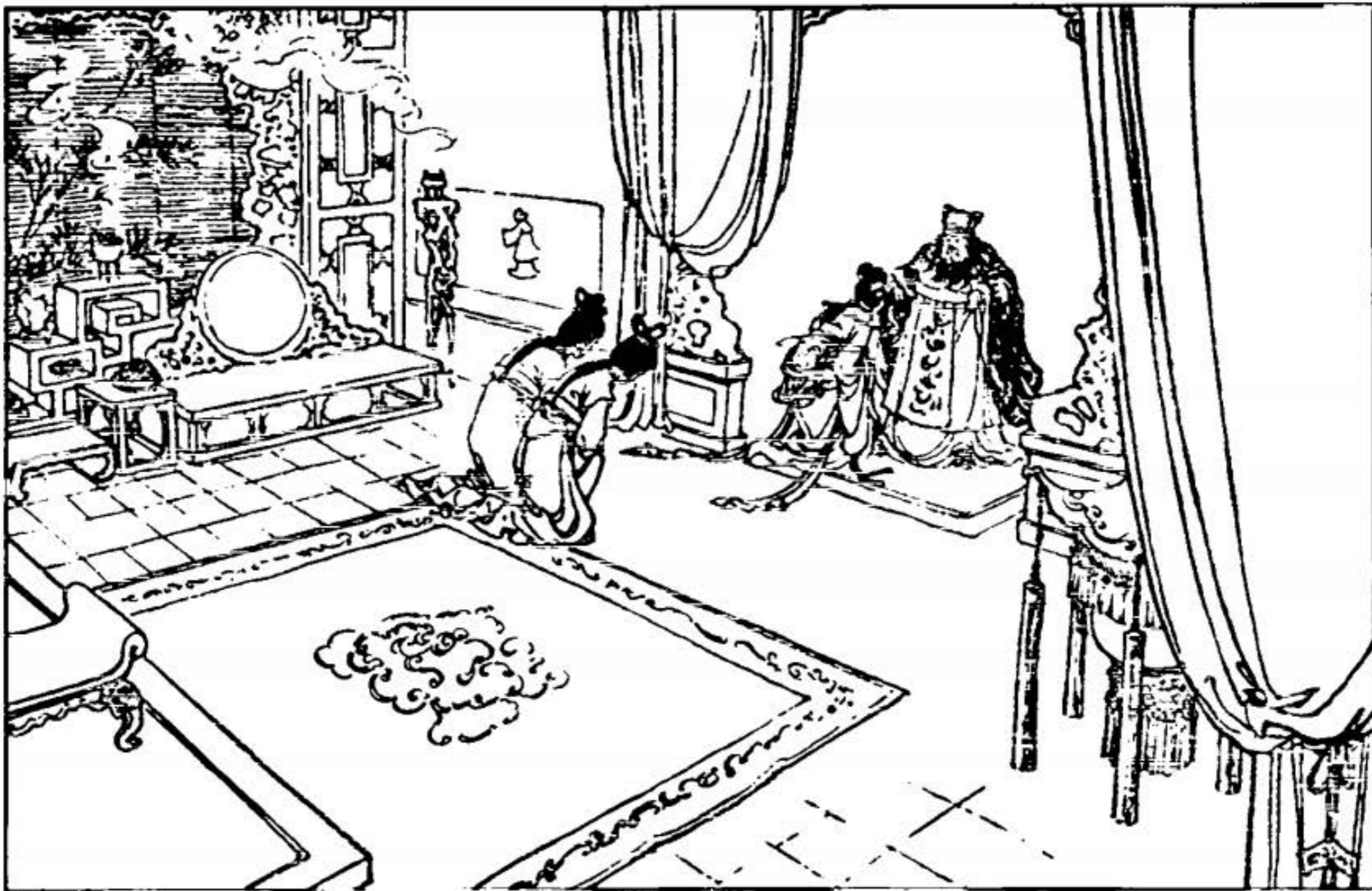
[654] Vương Doãn cùng Sĩ Tôn Thụy, Hoàng Uyển bàn kế giết Trác. Thụy hiến kế mời Trác vào triều rồi phục quân mà giết đi. Doãn cho là phải nhưng cần một người khéo ăn nói đến Mỵ Ô mời Trác về. Thụy nói: "Lý Túc vẫn oán tức Đổng Trác, chuyến này sai Túc đi sẽ ổn thỏa". Doãn đáp: "Vậy rất hay, tôi sẽ nhờ Lã Bố triệu hắn đến!"

[655] Lý Túc được triệu đến, Lã Bố nói: “Trước kia, ông xui tôi về với Đổng Trác, nay Trác đối vua lừa dưới, tội ác đã nhiều, người thần căm phẫn. Vậy ông mang chiêu triệu Trác vào chầu rồi phục binh giết đi. Đó cũng là giúp nhà Hán, ông tính thế nào?” Lý Túc khẳng khái nhận lời.

[656] Hôm sau, Túc đến My Ố. Đổng Trác nghe nói có chiêu thư của vua thì cho vào. Túc nói: "Thiên tử vừa mệt khỏi, muôn hội văn võ bàn việc nhường ngôi cho thái sư nên sai tôi cầm chiêu này". Đổng Trác hỏi: "Ý Vương Đoàn thế nào?" Lý Túc đáp: "Tư đồ đã sai người xây đàn thụ thiện, chỉ mong thái sư đến!"

[657] Đổng Trác không nghi ngờ gì, lập tức bảo bốn tướng tâm phúc là Lý Thôi, Quách Dī, Trương Tế, Phàn Trù trấn giữ My Ố rồi lập tức vào kinh. Trước khi đi, Trác đến chào lão mẫu rồi qua từ biệt Điêu Thuyền, nói rằng: "Ta lên ngôi sẽ lập nàng làm quý phi". Thuyền giả vờ mừng rỡ, bái tạ.

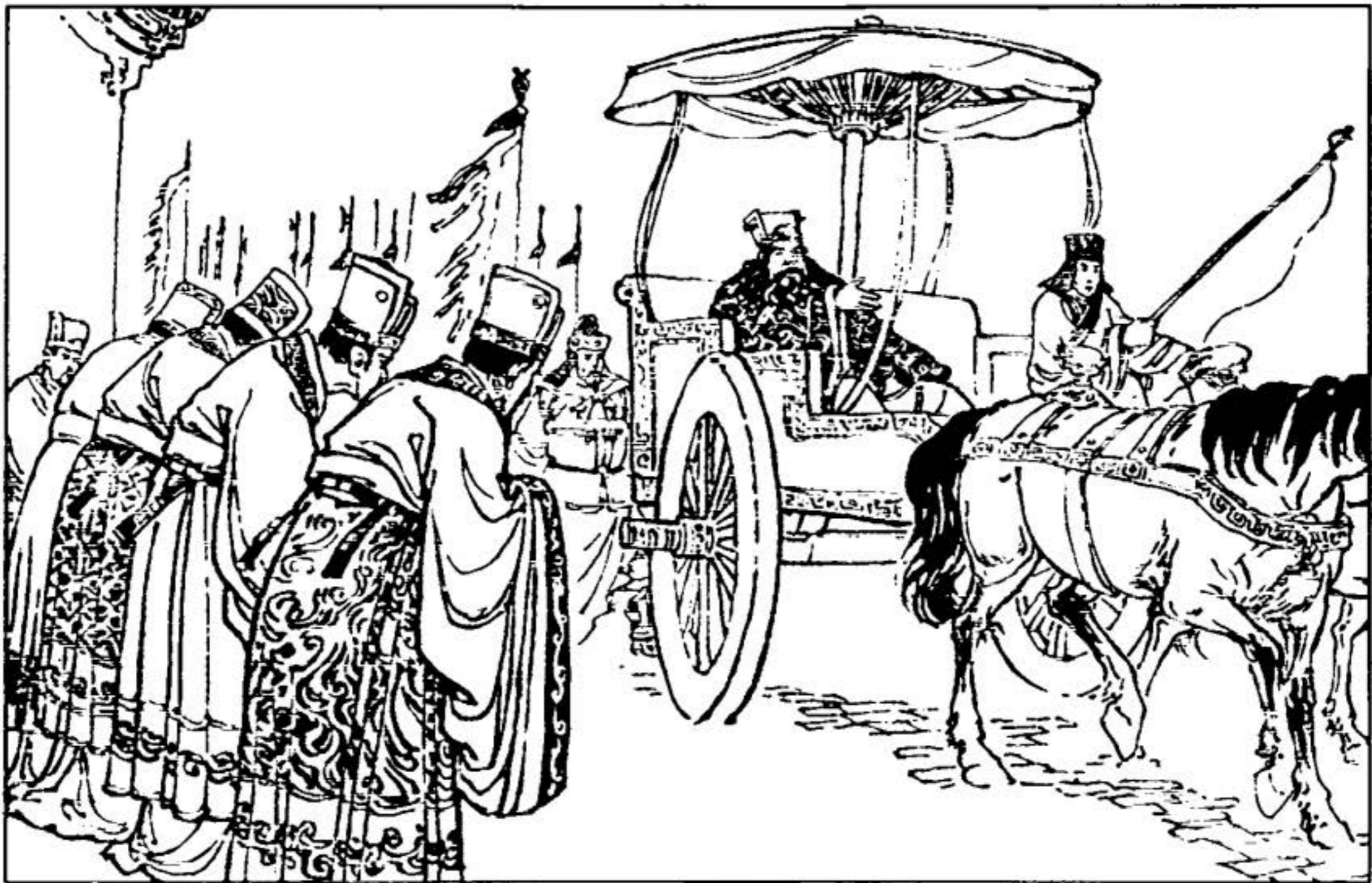
[658] Thu xếp xong xuôi, Đổng Trác lên xe về kinh.

[659] Xe đến ngoài thành, trăm quan ra nghênh đón, chỉ có Lý Nho cáo bệnh ở nhà.

[660] Trác vào phủ, Lã Bố đến bái mừng. Trác bảo: "Ta làm vua, Phụng Tiên sē làm tổng đốc binh mã cả thiên hạ." Lã Bố lạy tạ.

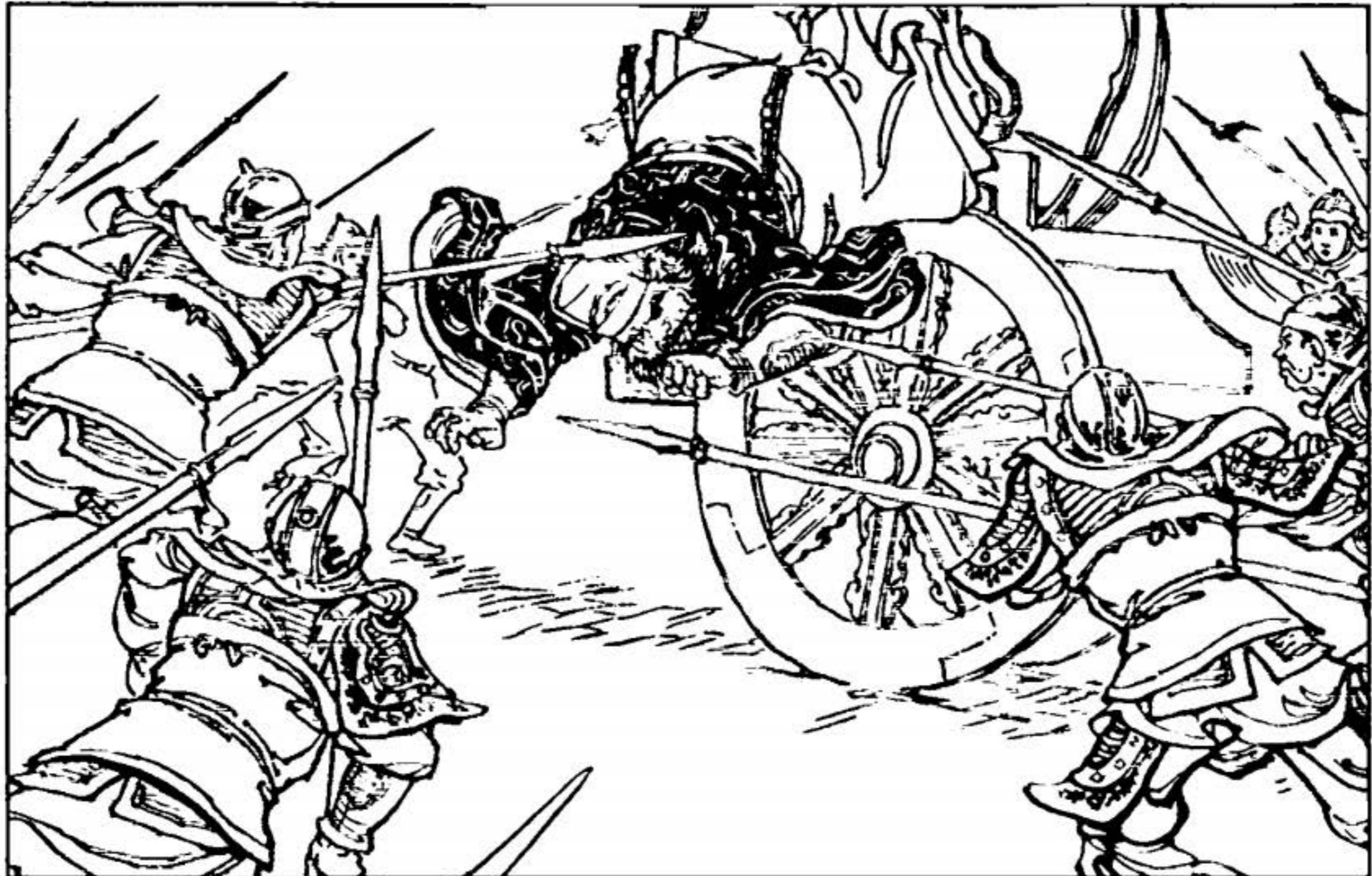
[661] Sớm hôm sau, Đổng Trác lên xe vào triều. Lý Túc đeo kiếm, vịn xe theo sau.
Các quan đều mặc triều phục, nghênh đón hai bên đường.

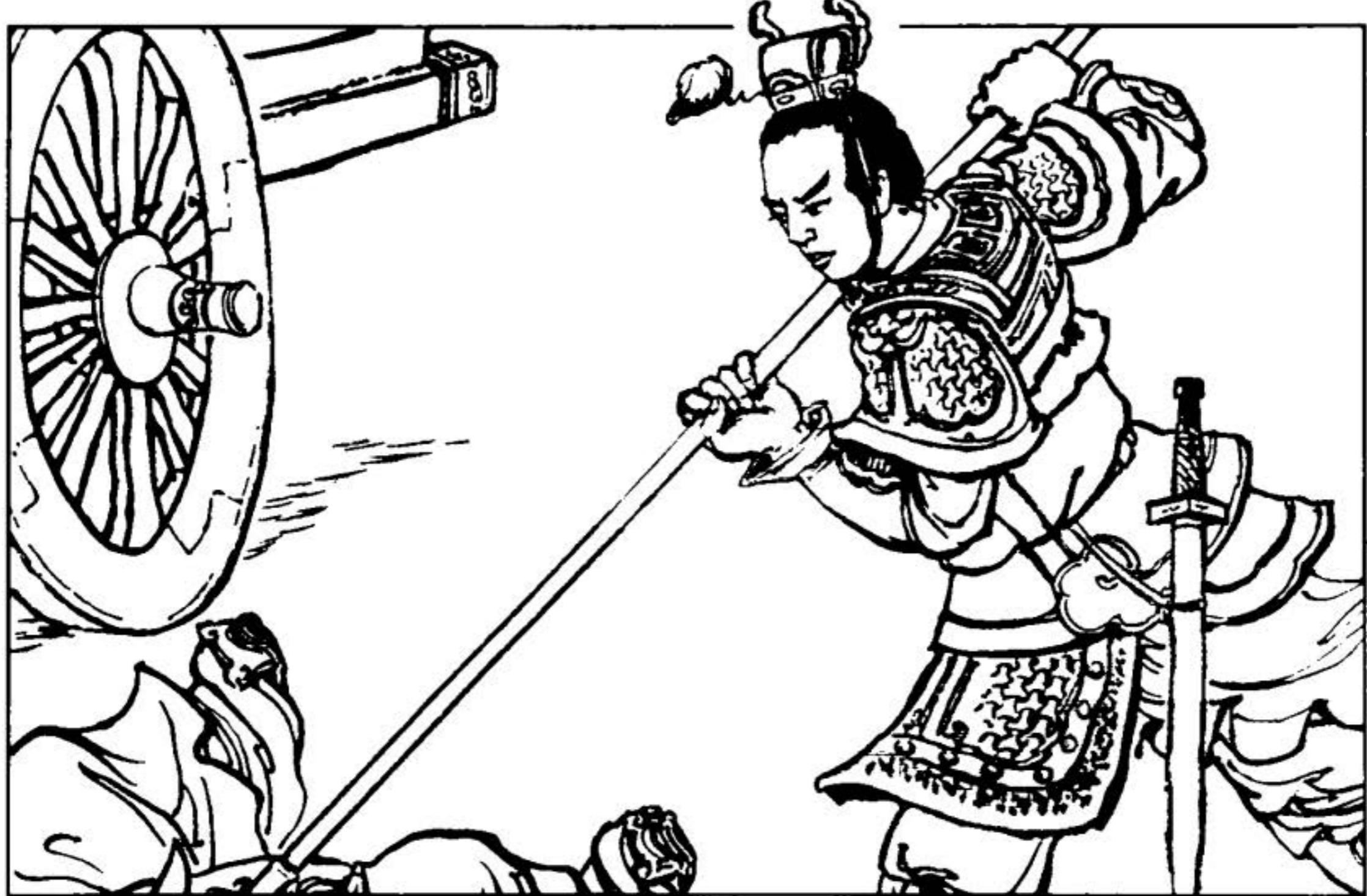
[662] Đến cửa Bắc dịch, quân của Đổng Trác bị ngăn lại, chỉ có hơn hai mươi người đẩy xe được theo vào. Đổng Trác thấy bọn Vương Doãn cầm kiếm đứng đợi thì sợ hãi hỏi Lý Túc: "Bạn họ cầm kiếm là ý gì?" Lý Túc không trả lời.

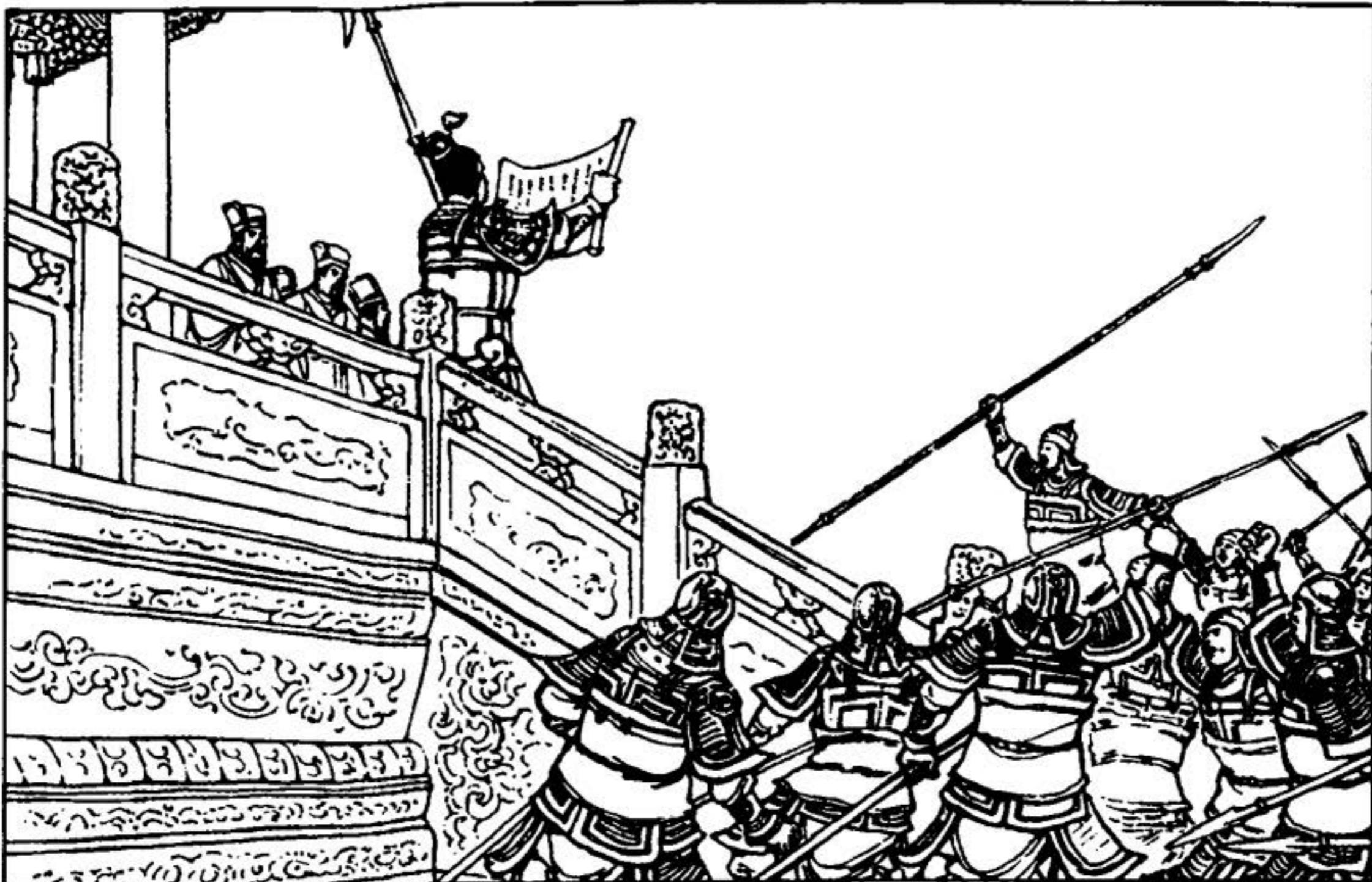
[663] Bỗng thấy Vương Doãn rút chiếu chỉ ra, lớn tiếng thét: "Phản tặc đã đến, võ sĩ ở đâu?" Từ hai bên cửa, hơn trăm người xông ra, nhầm Đổng Trác mà đâm.

[664] Đổng Trác mặc áo giáp ở trong, giáo đâm không chết, chỉ bị thương ở tay và ngã từ trên xe xuống. Trác lớn tiếng gọi: "Phụng Tiên con ta đâu?"

[665] Lã Bố từ phía sau chạy lại, quát lớn: "Nay vâng chiểu vua giết thằng giặc này!" rồi một kích đâm trúng cổ họng Đổng Trác.

[666] Bố lấy chiểu thư ra, lớn tiếng phủ dụ: “Phụng chiểu vua giết tặc thần Đổng Trác, những kẻ khác đều tha cho cả!” Đám tướng sĩ đều vui mừng hò reo. Chợt có tin báo người nhà của Lý Nho trói Nho đem nộp. Vương Doãn sai đem ra chợ chém, bêu đầu thị chúng.

[667] Vương Doãn lại sai Lã Bố, Hoàng Phủ Tung, Lý Túc dẫn năm vạn quân trở về Mỵ Ó bắt giết họ hàng Đổng Trác, tịch biên gia sản.

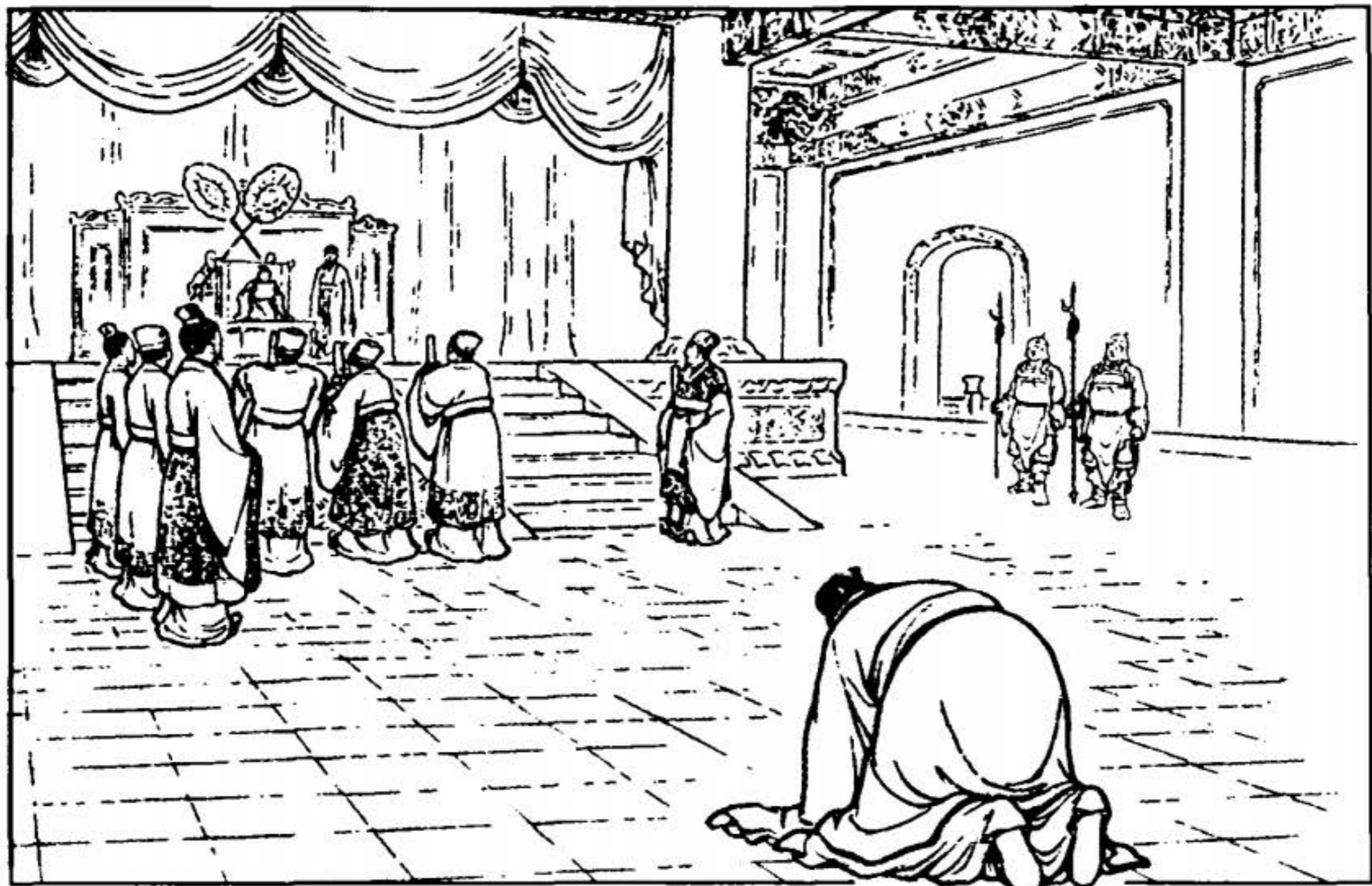
[668] Lý Thôi, Quách Dī, Trương Tế, Phản Trù nghe tin Trác bị giết, Lã Bố đang tiến đến My Ổ thì sợ hãi, bỏ chạy đến Lương Châu.

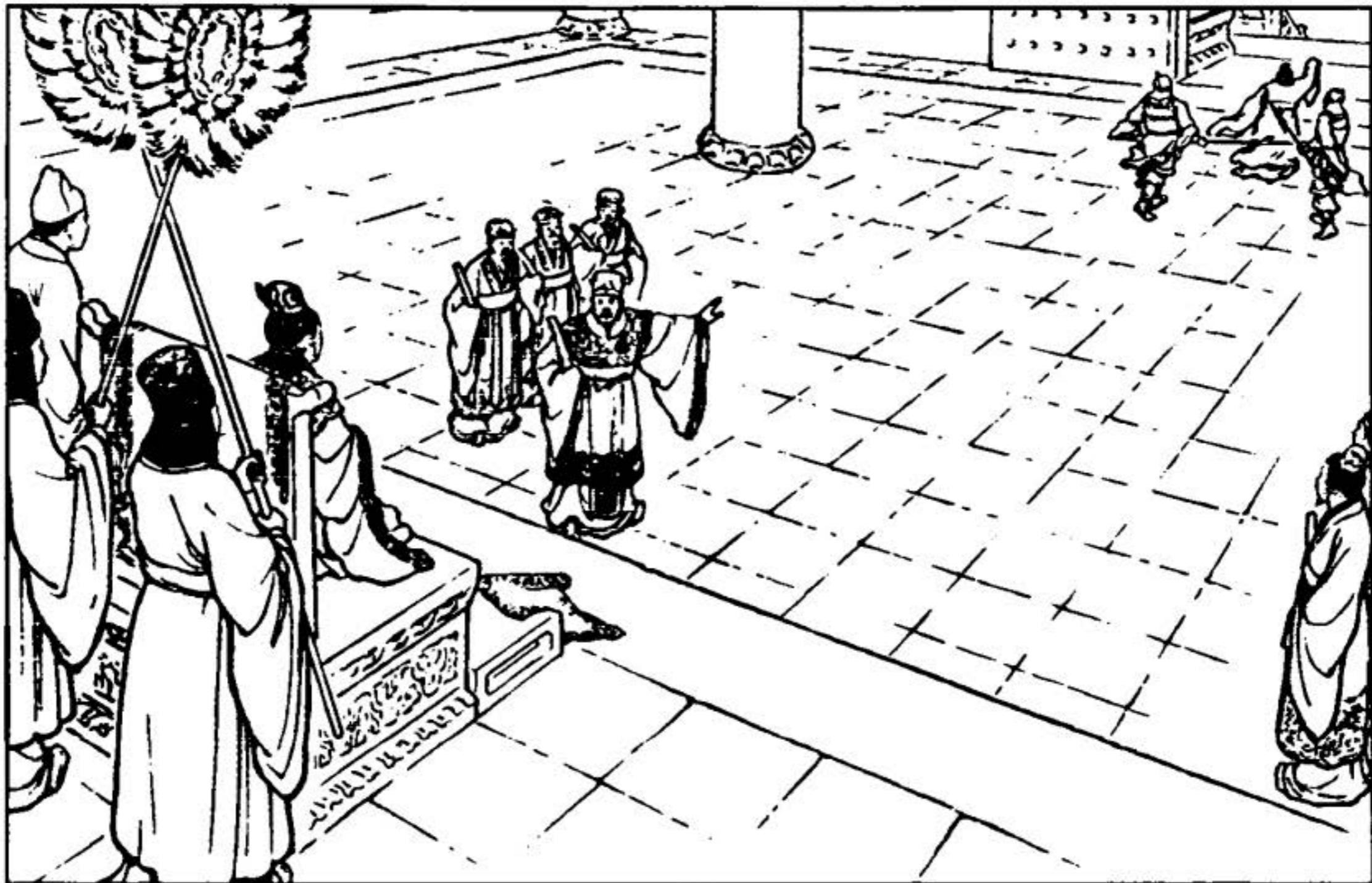
[669] Bố vào My Ô, trước tiên đi tìm Điêu Thuyền, sau đó bắt cả họ Đổng Trác đem giết, tha cho những người bị Trác bắt trước kia, lại tịch thu vàng bạc châu báu không biết bao nhiêu mà kể.

[670] Bọn Lý Thôi, Quách Dī, Trương Tế, Phàn Trù đã trốn đến Thiểm Tây, sai người tới Tràng An dâng biểu xin tha tội.

[671] Các đại thần thấy bọn chúng vẫn giữ nhiều binh mã thì xin Hiến đế tha tội nhằm tránh loạn binh đao.

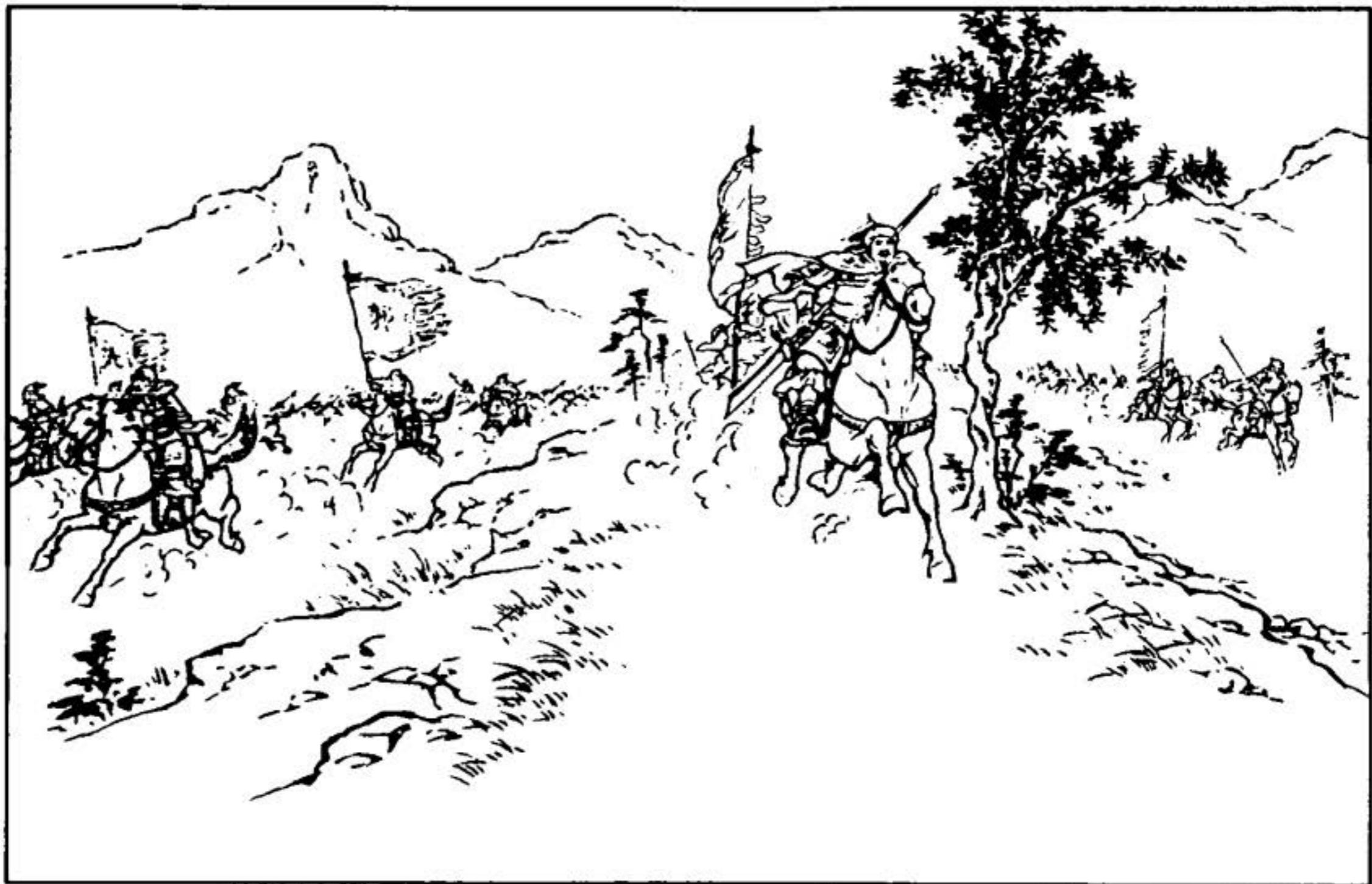
[672] Nhưng Vương Doãn không cho: “Đổng Trác làm loạn là bởi có bốn đứa ấy giúp. Nay tuy đại xá thiên hạ nhưng bốn đứa ấy thì không tha!” Hiến đế nghe theo, đuổi sứ giả ra khỏi kinh thành.

[673] Sú về báo lại, Lý Thôi nói: "Cầu tha không được thì trốn đi!" Giả Hủ khuyên: "Các ông bỏ quan mà trốn một mình, chỉ một tay đình trưởng cũng bắt lại được. Chỉ bằng tập hợp binh mã, lấy thêm người Thiểm Tây kéo vào Tràng An báo thù. Được thi lấy danh nghĩa thiên tử hiệu lệnh chư hầu, thua thì trốn cũng chưa muộn!"

[674] Lý Thôi nghe theo, lại sai người nói phao lên rằng: "Vương Doãn muốn giết sạch cả người phương này. Có ai theo ta chống lại không?" Dân chúng xin theo cả.

[675] Nhờ đó, Lý Thôi mộ được hơn mươi vạn quân, chia thành bốn lộ kéo vào Tràng An.

[676] Giữa đường lại gặp con rể Đổng Trác là Trung lang tướng Ngưu Phụ dẫn năm nghìn quân đi báo thù. Lý Thôi cho hợp hai toán vào làm một, sai Phụ làm tiên phong, bốn tướng dần dần đi sau.

[677] Vương Doãn nghe nói đại quân Tây Lương đến thì cùng Lã Bố bàn cách đối phó. Bố nói: "Tư đồ đừng lo, tôi coi chúng chỉ như đàn chuột mà thôi!"

[678] Rồi Lã Bố cùng Lý Túc đem quân ra ngoài thành nghênh chiến. Bấy giờ, đội tiên phong của quân Tây Lương cũng kéo đến.

[679] Lý Túc xuất trận, đánh với Ngưu Phụ. Phụ không địch nổi, cắp giáo chạy dài.

[680] Không ngờ canh hai đêm ấy, Ngưu Phụ kéo đến cướp trại.

[681] Lý Túc không để phòng nên thua to, chạy dài hơn ba mươi dặm mới dám dừng chân, quân sĩ chết quá nửa.

[682] Túc về trình báo, Lã Bố nổi giận, sai chém Túc treo đầu ở cửa quân.

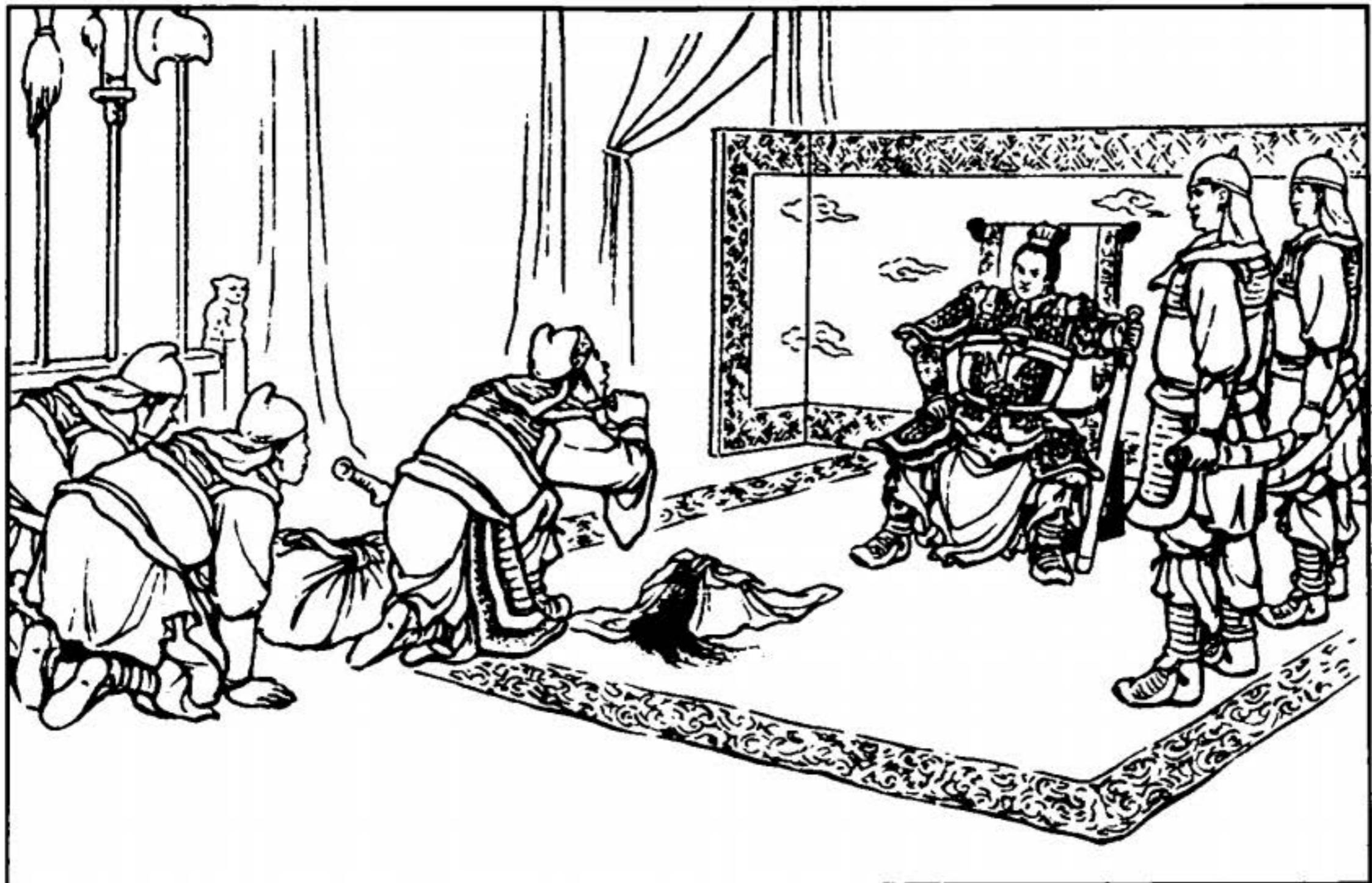
[683] Hôm sau, Lã Bố xuất trận, Ngưu Phụ địch sao nỗi nên lại thua chạy.

[684] Phụ sỹ Lý Thôi bắt tội, đêm ấy lén thu nhặt vàng bạc, dẫn thuộc tướng Hồ Xích
Nhi cùng mấy tay thân tín bỏ trốn.

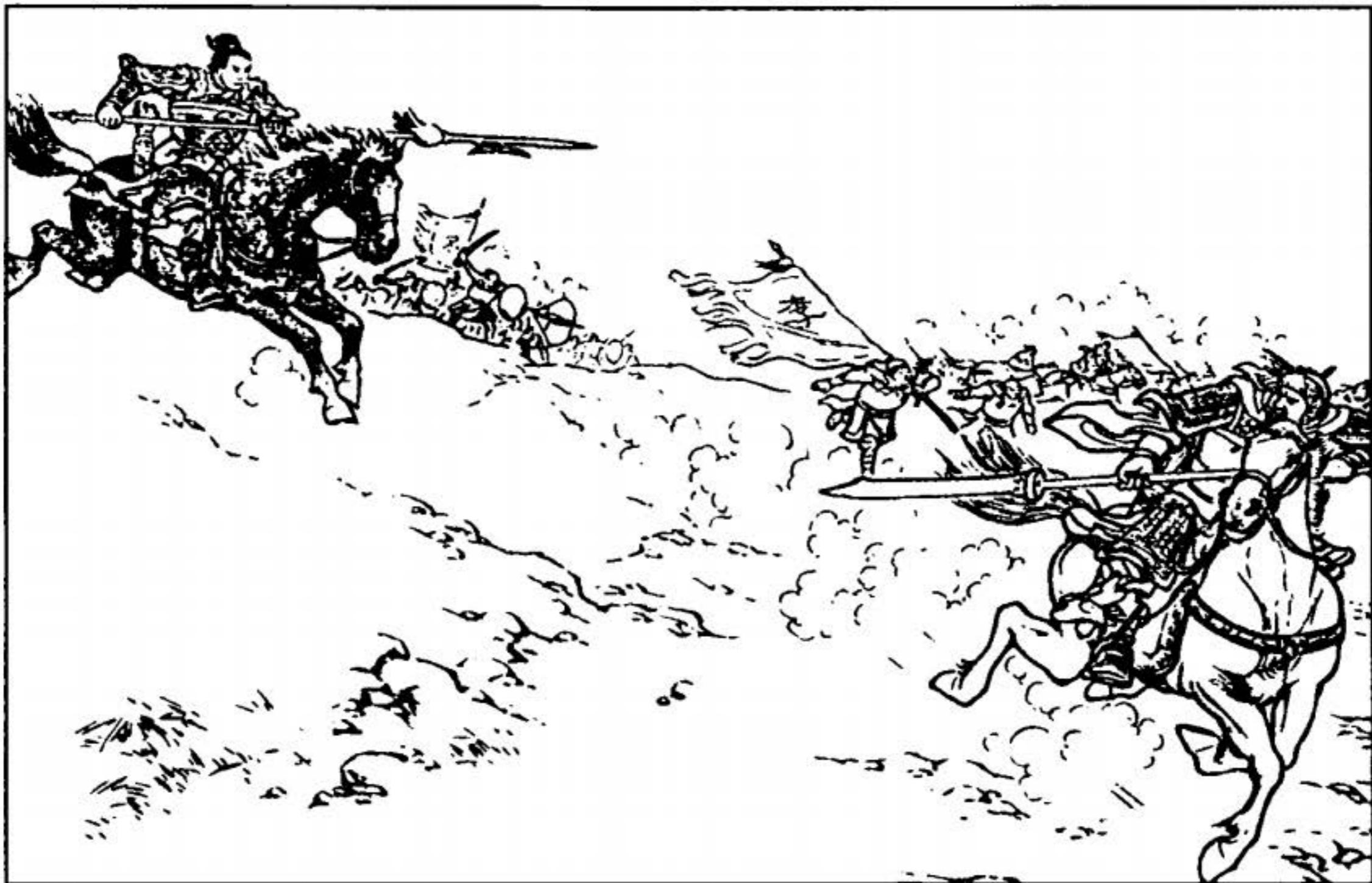
[685] Đi đến một con sông, lúc sắp qua đò, Hồ Xích Nhi thấy của thì thay lòng, muốn chiếm lấy bèn giết chết Ngưu Phụ.

[686] Nhi lại đem đầu Phụ đến dâng cho Lã Bố.

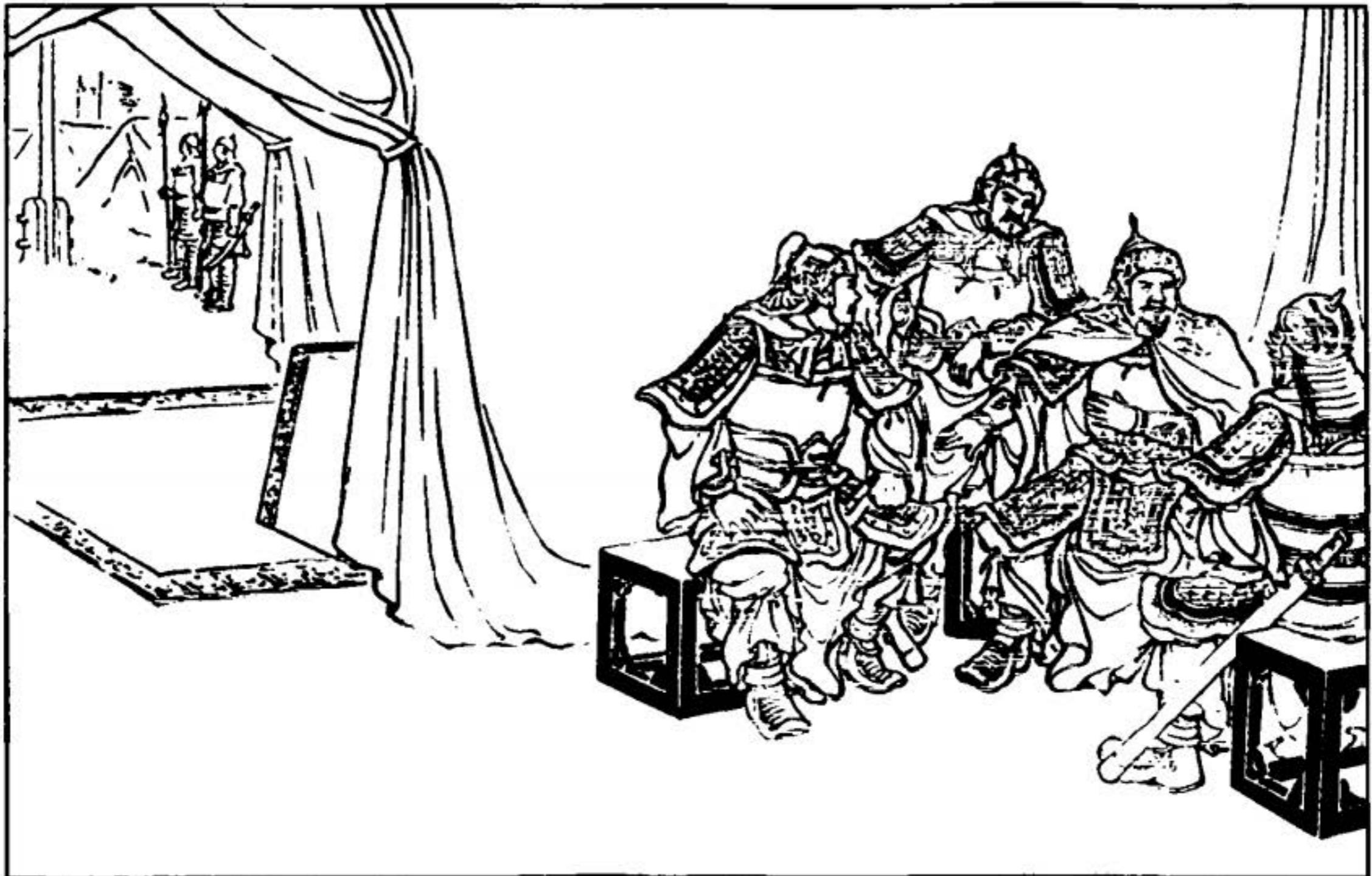
[687] Lã Bố hỏi sự tình, người đi theo thú thực rằng Nhi giết Phụ để chiếm của. Lã Bố nổi giận, sai tả hữu đem Hồ Xích Nhi ra chém.

[688] Hôm sau, Lã Bố dẫn quân tiến lên, gặp ngay quân của Lý Thôi. Bố không đợi cho Thôi bày trận đã thúc quân đến đánh.

[689] Thôi không chống nổi, rút chạy hơn năm mươi dặm mới dám dừng lại hạ trại.

[690] Thôi gọi Quách Dī, Trương Tế, Phản Trù đến bàn kế: “Lā Bố vô mưu, không
đáng sợ. Nay ta ở phía trước, Quách tướng quân ở mặt sau của hắn, cùng đánh quây
rối. Tức là hễ nghe chiêng thì đánh, nghe trống thì lui. Trương, Phản chia quân làm
hai đường đến lấy Tràng An. Bố đầu đuôi không thể cứu được nhau, tất đại bại”.

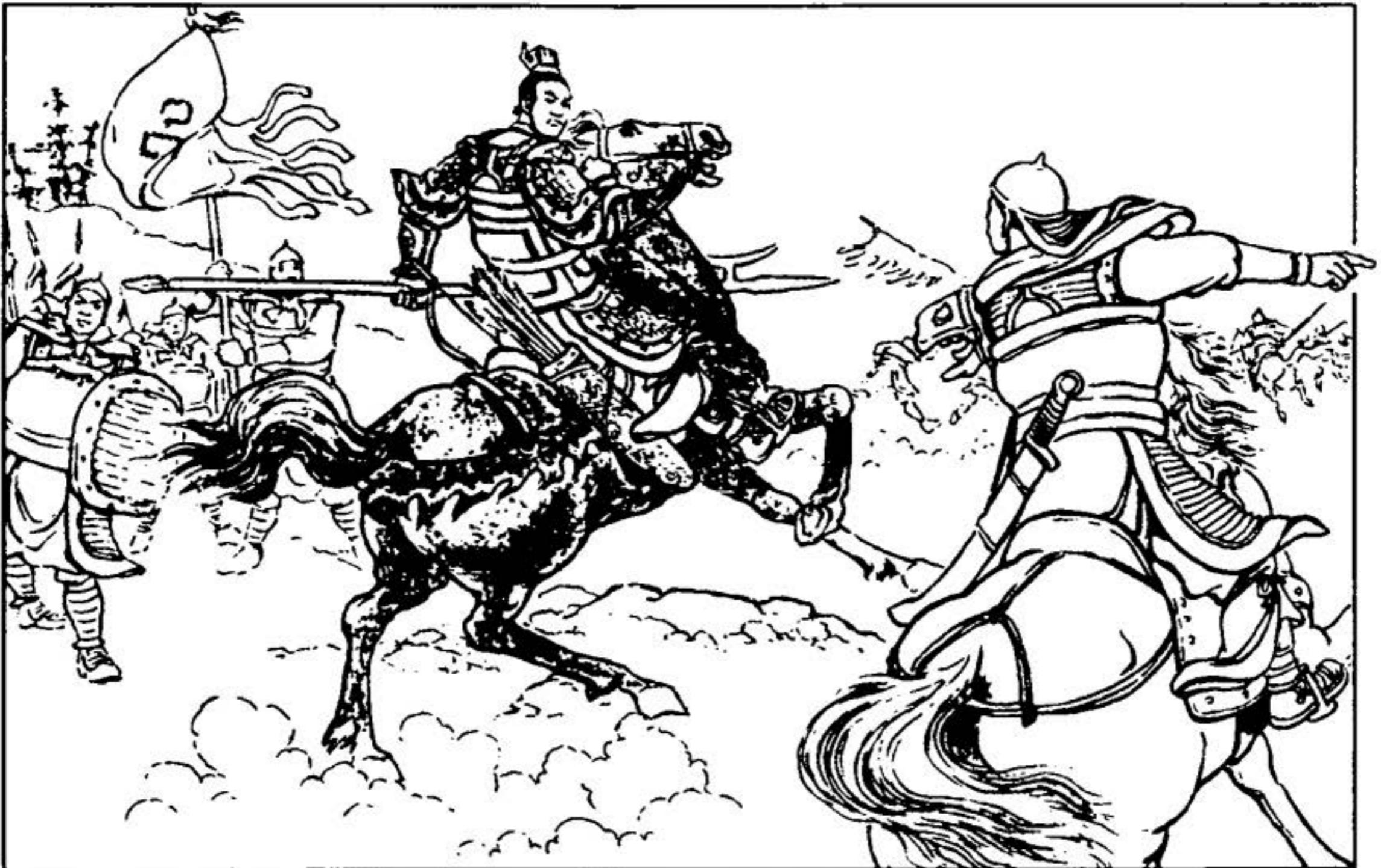
[691] Quách Dī, Phàn Trù, Trương Tế đều cho là kế hay, lập tức dẫn quân đi.

[692] Hôm sau, Lã Bố đến dưới núi, Lý Thôi đem quân ra đánh. Bố múa kích xông tới, Thôi vội rút chạy lên núi.

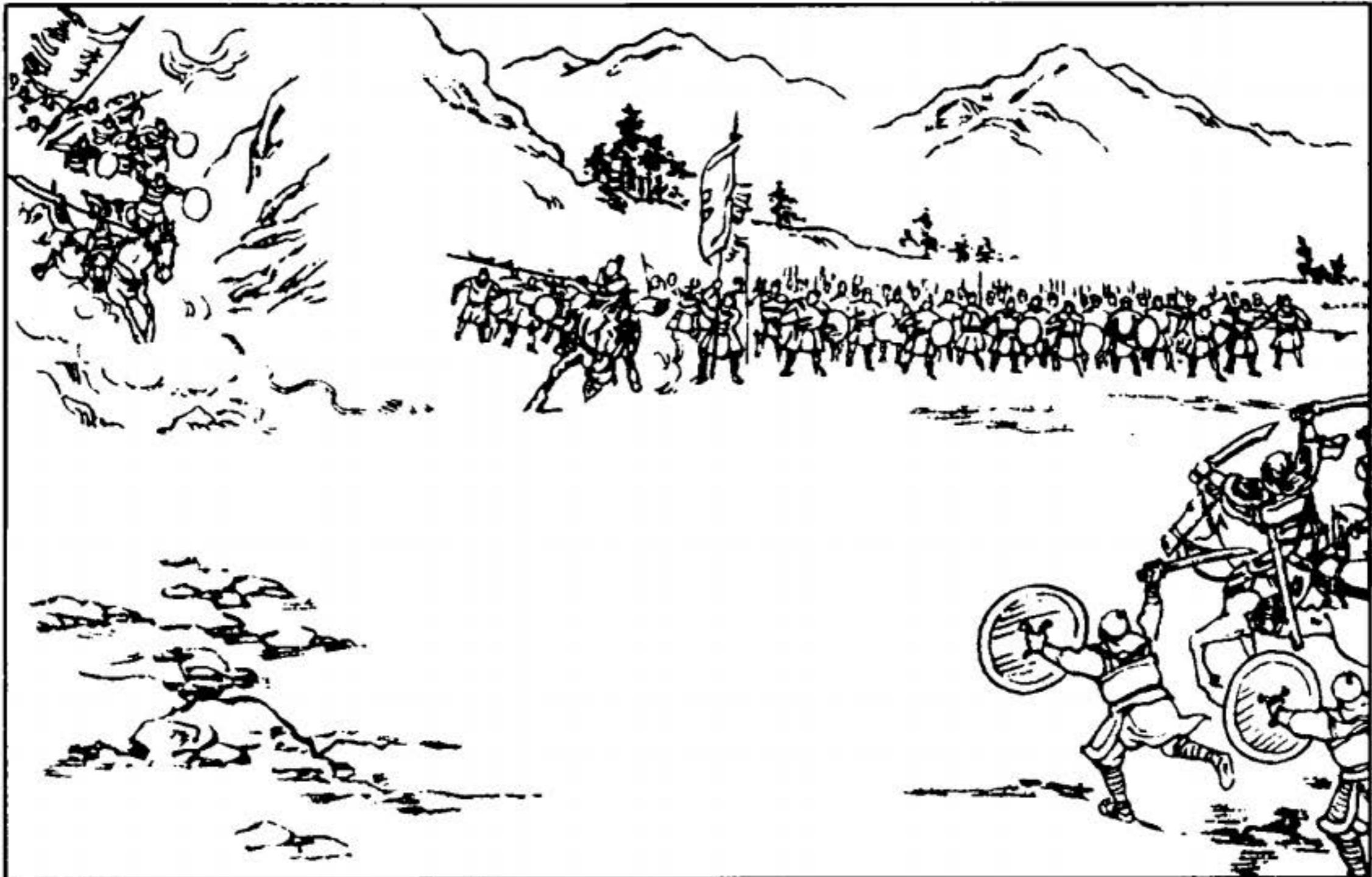
[693] Lã Bố đuổi theo. Thôi sai quân bắn tên, ném đá xuống như mưa. Bố không lên được.

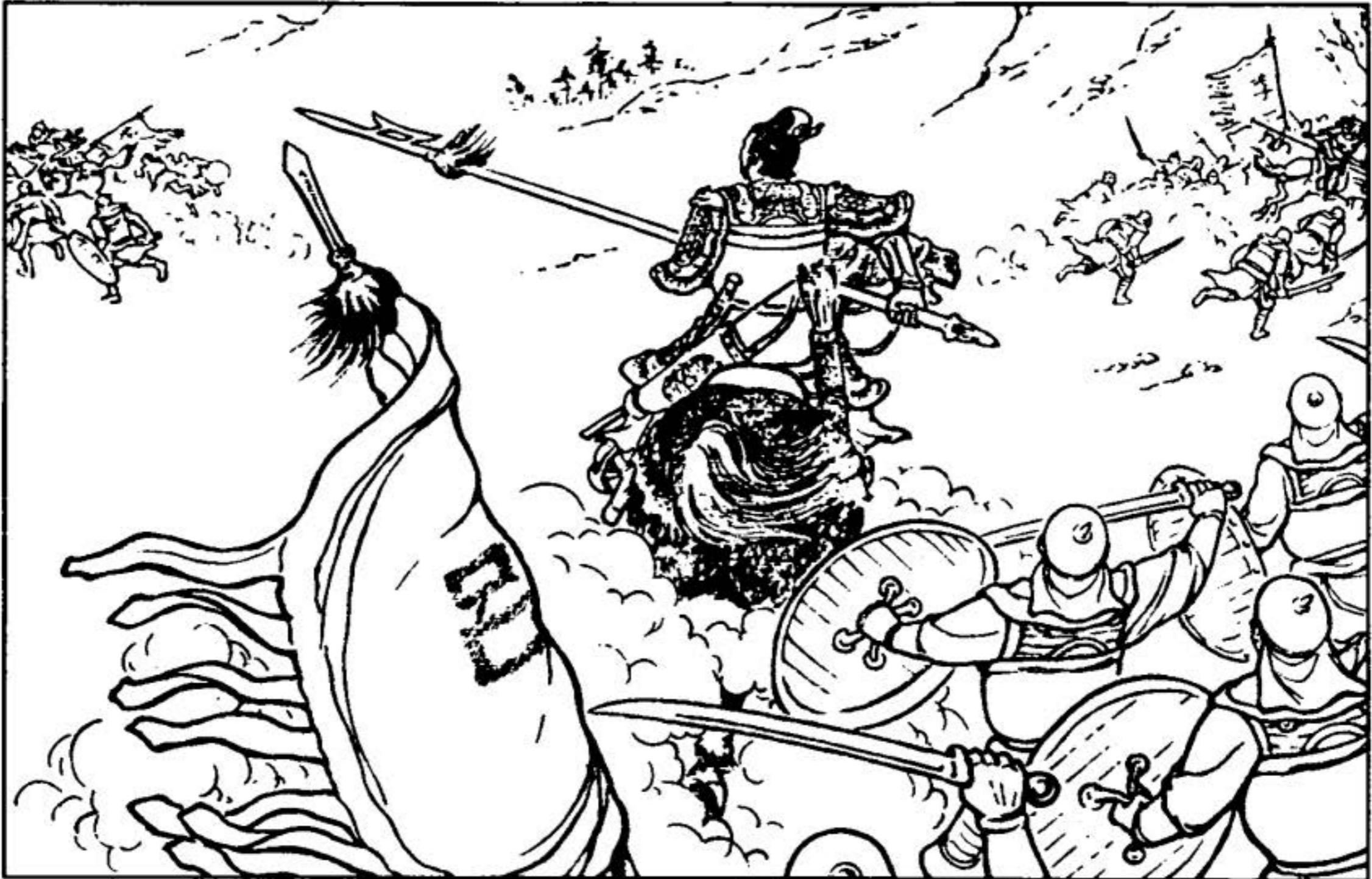
[694] Chợt có thám mã đến báo tin Quách Dī từ phía sau đánh đến.

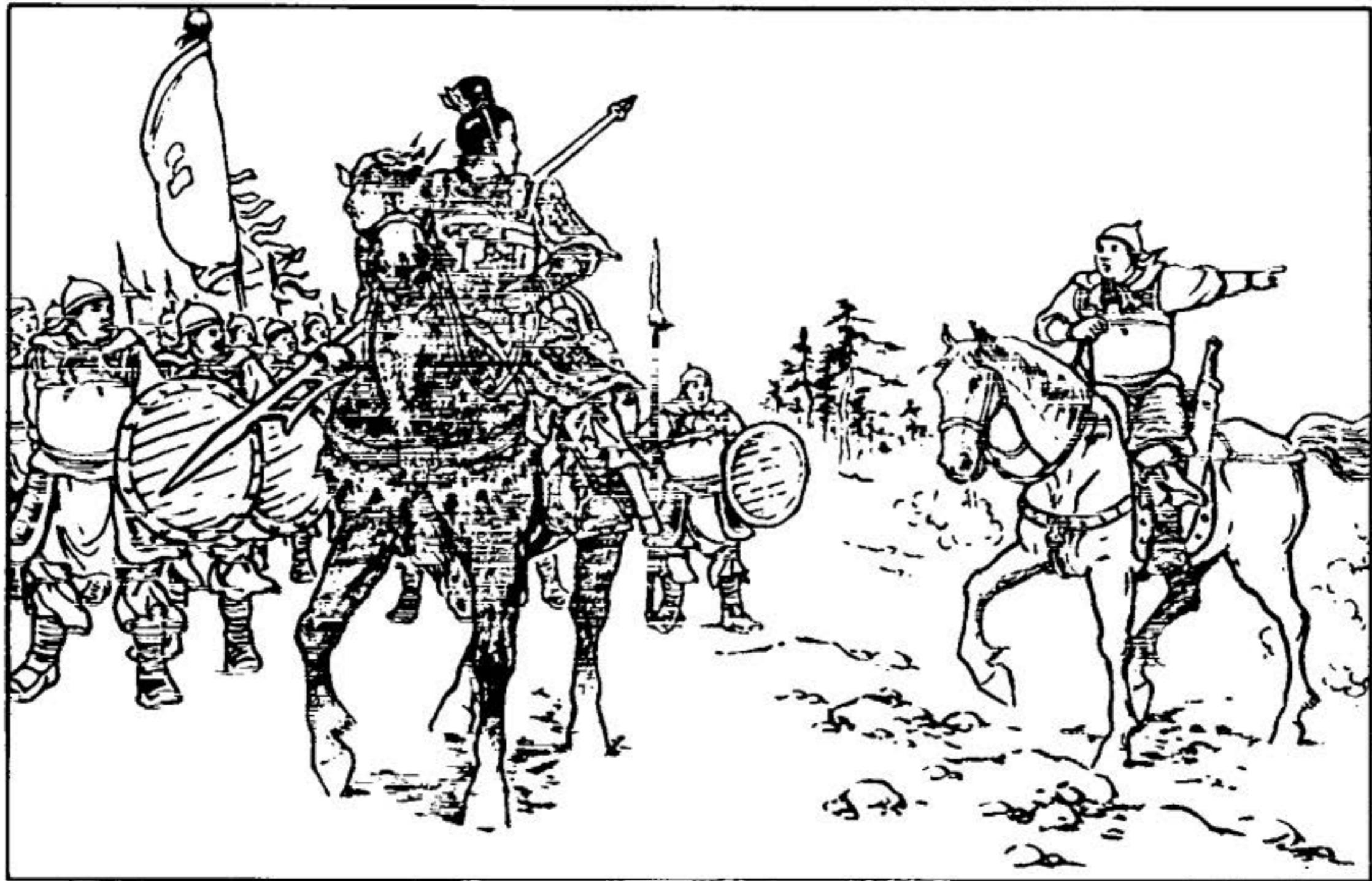
[695] Lã Bố dẫn quân quay lại đánh. Vừa đến nơi, chợt nghe một hồi trống lệnh, Quách Dī đã lui quân.

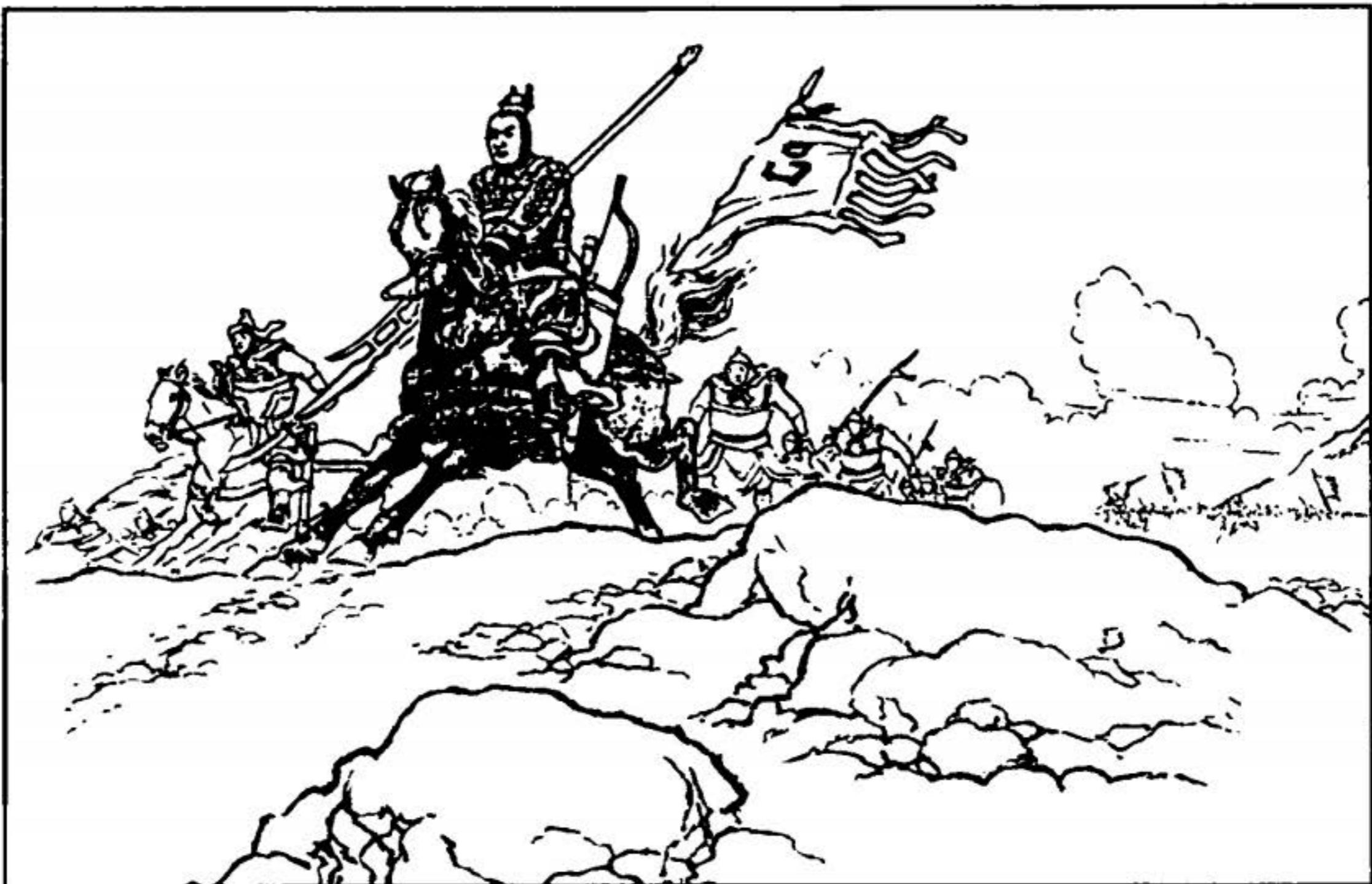
[696] Cùng lúc ấy, một hồi chiêng đã khua lên, quân Lý Thôi từ trên núi đánh xuống. Bố vừa quay đầu đánh Thôi thì Dī lại từ đằng sau đánh lên.

[697] Lã Bố chia quân cự địch. Chưa kịp giáp chiến thì một hồi trống nổi lên, Lý Thôi, Quách Dī lại thu quân về. Cứ thế, Bố muôn tiến cũng không tiến được, muôn lui cũng chẳng lui xong.

[698] Đang lúc tức mình thì có người đến báo: "Trương Tê, Phản Trù đem hai cánh quân phạm vào Tràng An. Kinh thành nguy cấp lắm!"

[699] Lã Bố kinh hãi, vội thu quân về giải nguy cho kinh đô.

[700] Lý Thôi, Quách Dī nhân thế đánh tới. Bố chỉ lo chạy về kinh thành cho nhanh nên người ngựa xốn xáo, tổn thất khá nhiều.

[701] Bồ về tới Tràng An, rút vào thành cổ thủ. Lý Thôi, Quách Dī, Trương Tế, Phàn Trù vây kín các cửa thành.

[702] Lã Bố phá vây mầy lần không được thì trở nên bạo ngược. Quân sĩ bất mãn, ra hàng Lý Thôi, Quách Dĩ rất nhiều. Bố lo lắm.

Hết tập 6

TAM QUỐC DIỄN NGHĨA LIÊN HOÀN HỌA

Nhà xuất bản Văn học

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

Điện thoại: 04.37161518 - 04.37163409; Fax: 04.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.vn

Email: tonghopvanhoc@vnn.vn

*** Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh**

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Q. 3

Điện thoại: 08.38469858; Fax: 08.38483481

*** Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng**

344 đường Trung Nữ Vương - thành phố Đà Nẵng

Điện thoại - Fax: 0511.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản: Nguyễn Anh Vũ

Chịu trách nhiệm nội dung: TS. La Kim Liên

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Biên tập Đông Á: Đinh Gia Trung

Thiết kế bìa: Bảo Anh

Trình bày bìa: Lan Bảo

Trình bày: Hoàng Thảo (theo nguyên bản tiếng Trung)

Sửa bản in: Nguyễn Liên, Vũ Hà

In 1.500 cuốn, khổ 15,8 cm x 12 cm tại Công ty Cổ phần In Scitech

D20/532H Nguyễn Văn Linh, X. Phong Phú, H. Bình Chánh, Tp. Hồ Chí Minh.

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 3826 - 2015/CXBIPH/20-279/VH

Quyết định xuất bản số: 2375/QĐ-VH do NXB Văn Học cấp ngày 31-12-2015

ISBN: 978-604-69-7489-5. In xong và nộp lưu chiểu năm 2016.

TAM QUỐC DIỄN NGHĨA

LIÊN
HOÀN
HỌA

[Mời
bạn
đọc
xem
tiếp
tập
sau]

TQDN liên hoàn họa (6)

8 936071 673176

Giá: 11.500đ

ISBN 978-604-69-7489-5